
Thomas van Trolleybus
UNIVERZITA BLBŮ

<http://www.trolejbus.com>

**Thomas van Trolleybus
Univerzita blbů**

© Thomas van Trolleybus, 2003

Tento výtah z kompletního textu je určen
výhradně pro nekomerční šíření v síti Internet.
Veškeré publikování na internetových a jiných serverech,
publikování tiskem nebo prostřednictvím
jiných veřejných sdělovacích prostředků
je povoleno výhradně se souhlasem autora.

<http://www.trolleybus.com>

trolleybus@trolleybus.com

trolleybus@atlas.cz

Kapitola I

Ráno nestálo za nic a bylo by zajisté s podivem, pokud by se člověk v den vlastní maturity budil s obzvláště slastnými pocity. Časně vstávat, snídani raději vypustit, aby nebylo co zvracet, navléknout nenáviděné sako a tesilové kalhoty, kterýžto oblek byl naposledy využit před dvěma lety v tanečních kursech, a v sedm hodin se hlásit maturitní komisi.

Přesně tímto procesem Kryštof prošel a o půl osmé již vyprávěl taktéž nevyspalým kantorům své představy o životě ruské mládeže. O hodinu později usilovně vzpomínal na své chabé poznatky z mateřského jazyka a po dvou dalších intermezzech mu bylo ve dvanáct hodin patnáct minut slavnostně sděleno, že maturitní zkoušku vykonal s vyznamenáním.

„Spokojen?“ otázal se třídní učitel, jemuž Kryštof za čtyři roky gymnaziálních studií asi pětsetkrát tiše přislíbil nakopání do partií mezi zády a dolními končetinami a rozdupání brýlí na gumičku, se kterými tělocvikařský fanatik nutil své studenty cvičit na hrazdě gymnastické sestavy.

„Polib mi prdel,“ pomyslel si Kryštof a nahlas pronesl: „Vcelku ano, děkuji.“

...

Ráno bylo ještě horší než před dvěma týdny.

„To bude v pohodě,“ uklidňovala Kryštofa matka netušíc, že její syn se včerejšího večera zoufale probíral vzorovými příklady a v duchu již zavrhl i ty nejmenší šance na přijetí na vysokou školu.

Samotné přijímací zkoušky se až překvapivě podobaly maturitě. Popsat, napsat, zakreslit a dokázat, jak velké množství informací si kandidát studia je schopen nacpat do hlavy bez následků na duševní rovnováze.

„Rád se s vámi na podzim setkám,“ pousmál se na Kryštofa předseda komise. „Můžete být se svým dnešním výsledkem spokojen.“

„Vcelku ano, děkuji,“ odvětil oslovený a opustil zkušební místnost.

...

Neuplynuly ani další dva týdny a předsedova prorocká slova došla svého naplnění. Kryštof rozpáral útlou obálku s razítkem děkanátu fakulty a na mezi deseti malými řádky spatřil zvýrazněné slovo „přiját“.

„Tak já jsem teď student vysoké školy a budoucí kantor. No to je ale průšvih...“

Tak se stal Kryštof vysokoškolákem.

Kapitola II

Z Kryštofova deníku

Pondělí. Dnes začínám druhý týden studia na vysoké škole a dosud nabyté zážitky jsou závažným důvodem k založení deníku.

Včera večer jsem se zúčastnil setkání asi dvaceti lidí z naší studijní skupiny. Původním záměrem bylo poznat se i mimo školu, ale nakonec z toho vzniklo poznání, jak kdo umí pít. Musím konstatovat, že mé obavy z kolektivu studijní fanatiků byly značně liché a bude spíše problém nevypadat zde jako abstinentský idiot.

Minulý týden se neodehrálo nic tak mimořádného, aby bylo nutno se o tom blíže zmiňovat. Na koleji jsem se ubytoval v sobotu, když jsem předtím absolvoval nedobrovolnou hodinovou procházku s kufrem po městě. Formulace „pátá zastávka tramvaje od nádraží“ bez uvedení směru a čísel linek příliš nepomohla a tak se mi zdá, že na Správě kolejí zřejmě pracují chovanci ústavu pro duševně nevyvinuté. Po nalezení správné budovy a jakési ubytovací proceduře, kdy mi bylo vysvětleno, že na kolejích nesmím provádět vlastně vůbec nic vyjma spaní a studování, obdržel jsem konečně kolejní průkaz a klíč od pokoje. Tam už kdosi evidentně bydlel, neboť byla povlečena jedna postel a při

otevření náhodně zvolené skříně se mi naskytl pohled na obuv značky Puma a půllitr, z čehož se o charakteru spolubydlicího nedalo příliš mnoho usoudit.

A tak jsem si povlékl vlastní lůžko, vysypal obsah kufru do jiné skříně a odjel domů. V neděli večer už byli na pokoji všichni tři noví kolegové, ale nebudu jim zatím věnovat přílišnou pozornost, antož se ještě blíže neprojevíli.

V průběhu prvního týdne jsme psali asi deset vstupních testů, což většina z nás hluboce odsoudila, neboť si ze střední školy už nikdo nic nepamatuje.

První poznatek o spolužácích se týká kolegy Čestmíra. Je zřejmě vzácným případem studijního zaujetí, neb při každém našem setkání drží v ruce skripta a buď si z nich čte nebo opakuje naučené věty. Doufám, že se to tady moc nerozšíří, já sem přijel užívat mládí a ne se učit do totálního zblbnutí.

Druhou zajímavou figurkou je člověk, jehož jméno mi zatím zůstalo utajeno, neboť mu všichni říkají Primitiv a on této přezdívce nezůstává nic dlužen. Ve čtvrtek se mě zeptal, jestli nevím, kolik je hodin. Na připomínku, že má na ruce hodinky, mi vysvětlil, že sice má, ale už dva měsíce mu nejdou. No nazdar...

Ještě jedna poznámka z minulého týdne - největší prsy z celé studijní skupiny má nějaká Magda, hádám tak sedmičky, což už je mnohem zajímavější než nějaké přednášky.

P.S.: A taky jsem si ve středu poprvé v životě zapálil. Vykouřil jsem dvě cigarety a bylo mi zle ještě ve čtvrtek ráno.

Kapitola III

Mezi oficiální záležitosti nových studentů vstoupila po několika dnech imatrikulace. Většina čerstvých posluchačů neměla ani tušení, o co se vlastně jedná, pouze samozvaný odborník Slavíček roznášel po koleji své zaručené informace, kterým ovšem nikdo nevěřil.

Nebylo divu po předchozích zkušenostech, kdy zdánlivě zasvěcený informátor k smrti vystrašil z nosu krvácejícího kolegu Mirečka Drobného tvrzením o kontrole erárního povlečení odevzdávaného k vyprání a o následném vyloučení provinilců, jejichž ložní prádlo bude obsahovat skvrny od krve považovatelné za stopy po defloraci, protože se Mireček značně ztrapnil plačtivým vysvětlováním v kanceláři kolejí, že jemu občas při pocitech nejistoty a sebelítosti teče krev opravdu, ale opravdu pouze z nosu.

Průběh imatrikulace naplnil očekávání pesimistů předpokládajících tradiční nudu plnou patetických proslovů o lásce k rodné vlasti a cti studovat právě na této univerzitě.

Novopečení studenti seděli v řadách a zírali na znechuceně se tvářící akademické funkcionáře evidentně znuděné opakováním stejného obřadu mnohokrát po sobě pro různé fakulty a obory.

Kryštof se díval do podlahy a přemýšlel, zda je příliš vidět žvýkačka mezi zuby, zatímco první studenti již předstupovali před pedela a po přísaze na zlaté žezlo podepisovali věrnost ideálům společnosti.

Ivo Barák tiše plival na podlahu a nenápadně kopal Primitiva do holeně, což postižený doprovázel bolestnými kviky, po jejichž původu olivrejování akademici na pódiu již hodnou chvíli pátrali.

Vzrušení však přineslo až extempore studenta Marka Zápašného všeobecně přezdívaného Mára. Nešťastník pod tlakem své absolutní závislosti na nikotinu nevydržel dlouhé čekání a odskočil si zapálit před budovu, takže nezaznamenal pokyny pro průběh slavnostního aktu a vběhl do sálu až v okamžiku, kdy bylo vyvoláno jeho jméno. Neváhaje ani okamžik přistoupil Mára přímo k připravenému stolku a rázně se podepsal na předložený slib věrnosti, zatímco zbytek studentů se začínal tiše bavit v očekávání reakce akademických funkcionářů. Ti při pohledu na překvapeného pedela marně šermujícího žezlem směrem k Márovi na okamžik strnuli.

„Přísahat!!“ šeptal důrazně rektor.

„Přísahat, vole!“ dodal kdosi polohlasem ze zadních řad.

Mára se pootočil, vztyčil dva prsty a směrem k rektorovi pronesl: „Tak přísahám!“

Kapitola IV

„To je vážně zlej sen,“ konstatoval Kryštof po probuzení, když spatřil mimořádně vysoký počet nocležníků na pokoji číslo 813. Kromě čtyř stálých obyvatel postelí leželi na linoleu ve spacácích zachumlaní další dva kolegové nazývaní Hanis a Dolar.

„Vstávat, je ráno. Jděte toho ojižděče všeho, co vypadá jako ženská, vyhodit ze svýho pokoje!“

„Jdi se vycpat!“ odsekl Hanis. „Já už tam byl v šest, tos' tady ještě chrápal jako dřevorubec.“

„A pročpak jsi tam teda nezůstal?“

„Protože nejsem takový péro jako Vašek. Víš, kde on má postel, ne?“

„Jistě, vpravo nahoře.“

„No právě, tak si představ, že má ještě navíc hlavu tak, že vidí Jirkovi do postele na nohy...“

„Počkej, to chceš říct, že tam dneska spal?“

„Jo. To muselo bejt pro Jiříka fakt něco extra vzrušujícího: Na jedny posteli šuká a Vašek na ně z druhý čumí.“

„Pochybuju, že by čuměl, na to je příliš velké slušňák.“

„No tak nečuměl, ale i ta představa, jak mě někdo poslouchá, by mi stačila k naprostý impotenci. A vrchol toho je, že když jsem tam v těch šest vešel, tak ze Jirkovy postele čouhala nahá ženská prdel a o metr dál seděl Vašek u stolu, rozsvícenou lampu a učil se.“

„To snad ne!?“

„To teda jo! Je to prostě řízek.“

Náhle se bez zaklepání otevřely dveře a do pokoje vstoupil Jiří.

„Zdravíme okresní obtahovače,“ vítal příchozího Kryštof.

„Pánové, to byste nevěřili, co jsem dneska v noci zažil...“

„Teď nám tady Hanis vyprávěl, jak tě Vašek celou noc hlídal.“

„Přesně. Já myslel, že taky vypadne, ale on nic a klidně usnul. A vrchol byl, když jsme byli v nejlepším, konečně rádi, že už chrní, začal najednou ze spánku mlaskat.“

„A opravdu už spal?“

„Spal, on je zvyklej takhle mlaskat na Dolara, ten v noci chrápe jako zvíře. A úplnej vrchol byl ráno. Vzbudím se a v pokoji se svítí. Tak

koukám, o co jde, a Vašek sedí u stolu a čte si skripta.“

„A co jste udělali?“

„Normálně jsme slezli, oblíkli se a ona šla. A ten magor si dál čet’.“

„Co to vlastně bylo za kočku?“

„Copak já vím? Potkal jsem ji včera v Káčku.“

„Prase!“ vmísil se do hovoru Dolar. „Víš aspoň, jak se jmenuje?“

„Simona. Nebo Sylva? Nebo tak nějak...“

„Jirko, Jirko, ty vilný dobytku! Copak tomu řekne Milena, až jí to napíšeme?“ připojil se Hanis.

„Co by říkala? Ještě jsme se nevzali.“

„A co budeš dělat s tou včerejší?“

„Nic, vždyť už jsem ji měl.“

„Hovado!“ zavrčel hovorem probuzený Martin. „Tebe bych do rodiny nechtěl!“

...

O několik dní později seděla karetní čtyřka Martin, Kryštof, Jiří a Jan Kočka zvaný Kocour u stolku a krátila si nudný podvečer, když se náhle otevřely dveře a vstoupila Jirkova nedávná noční láska.

„Nazdar,“ tvářil se Jiří udiveně. „Co tady děláš?“

„Vrať mi prstýnek!“

Oslovený bez námitek sáhl do kapsy a vylovil z peněženky zlatý kroužek. Dívka se otočila a s prstýnkem v sevřené dlani beze slova odešla.

„Tak to končívá,“ komentoval Kocour.

„Zdá se, že jí jedna noc stačila.“ přidal se Kryštof. „Asi jsi špatně reprezentoval...“

„Kecy, odvedl jsem standardní výkon.“

„Dobře tři minuty, co?“

„No a? Copak jsem úderník? Dvě hodiny ať si ji jezdí někdo jinej!“

„Ty, Jiříku,“ ozval se Martin. „Když už o tom mluvíme, co myslíš, co je při souloži důležitější: délka přirození nebo technika styku?“

„Technika!“ neváhal Jirka.

„No jo, zase jeden s malým ptákem!“

„A kdybych řekl, že délka?“

„Zase jeden, co to neumí. Ale abys neřekl, dám ti ještě jednu hádanku: Jsi kokot?“

„Jasně, že ne!“

Martin se na Jirku usmál a konstatoval: „Špatná odpověď!“

Kapitola V

První semestr se pomalu blížil ke konci. Zkouškové období vstoupilo do své druhé poloviny a ti aktivnější se již mohli radovat se začátku zimních prázdnin. Jiní zase rovnou uvažovali, které zkoušky si přeloží na jaro, ale hlavní myšlenkou všech se stále více stávala nezodpovězená otázka, jak ukončit semestr strávený na kolejích. Celou záležitost bylo nutno uzavřít a to nešlo jinak než velkou pařbou. Při jedné z mnoha tvůrčích diskusí ve studentském OHC klubu nakonec bylo dohodnuto uspořádat likvidaci pivní bečky v kuchyni koleje.

„Jenom jednu?“ otázal se nejistě Vít Lahovský přezdívaný dle nejoblíbenějšího moku Lahváč.

„To je pravda, když nás bude dvacet, nebude za tři hodiny co pít,“ potvrdil Kocour.

„Tak uděláme dvě,“ navrhl pohotově Marek Mlejnský zvaný též Mlejn.

„To je sice všechno geniální, ale ty bečky dostaneš přes vrátnici?“ pochyboval Kryštof.

„Nějak ji vytáhneme, nejhůř oknem,“ uzavřel hovor Jindřich Zíma potupně přezdívaný Mrazík.

Okenní varianta se ukázala být nečekaně praktickou, neboť vrátná při vzpomínce na jiné letošní akce končící v horších případech příjezdem policie hledající výtržníky rušící noční klid, v lepší variantě pak stížnostmi na pařbě nezúčastněných okolobydlících studentů, raději oželela několik bezplatných piv slibovaných za ochotu a kolej pro vstup bečky neprodyšně uzavřela.

„Ta pizda, „ zuřil Johan. „Na podzim vychlastá sedm a teď nemá chuť, tak nás takhle vyjebe.“

„Ser na to,“ krotil ho Mlejn. „Vtáhneme bečky oknem.“

A tak mohli obyvatelé okolních domů záhy vidět čtyři silné mladé muže zvedající pивní sudy do zvýšeného přízemí koleje a další tři páry rukou vtahující nádoby s tekutou dobrotou oknem do útroby kulturního sálu.

„To zas budete vypadat,“ poznamenala na chodbě Magda, když potkala nosiče vlekoucí sudy.

„Přijď, bude dost pro všechny,“ opáčil hbitě Kocour.

Jelikož však tuto poznámku proneslo povícero původně zvaných, sešlo se v naivní víře v bezednost pивních nádob v pět hodin odpoledne téměř třicet lidí. Záhy ovšem zjistili, že z první bečky již leccos ubylo, neboť ji při chlazení pod studenou sprchou Lahváč narazil a spolu s Mrazíkem a Kocourem řádně ochutnali.

„Prasata,“ nadával Mlejn. „To jste nemohli počkat?“

„Chlasej, je dost,“ uklidňoval Mrazík.

„Tak se podívej, co je tady lidí. Jestli pivo vydrží do devíti, tak je to moc!“

Po několika hodinách se ukázalo se, že Mlejn vůbec nebyl daleko od pravdy. Zatímco Mrazík si stihl dvakrát odskočit se dvěma novými kamarádkami z druhého ročníku, ostatní se přičinili nad pívou a těsně před půl desátou i druhá bečka zasyčela naposledy.

„Tak co teď?“ ptal se v rohu místnosti spočívající student Kludský, zvaný kolektivem Medvěďář.

„Jdeme jinam, tady došlo pivo,“ volal nadšeně Kocour a zakopl přitom o spícího Ronnyho přikrytého vlastním púllitrem.

Dáma vládnoucí vrátnici evidentně nejevila příliš radosti při pohledu na přiovilou skupinu táhnoucí dobýt všechny hospody města. „Jestli budete hulákat, tak vás nepustím zpátky,“ upozorňovala nekompromisně.

„Nevadí, já jsem si už otevřel na hajzlech okno,“ smál se jí Johan do očí.

„To snad nemyslíte vážně,“ začala vrátná zvyšovat hlas, zatímco

Kryštof s Kocourem rychle vlekli opovážlivého řečníka z dohledu.

Bohužel se ukázalo, že obdobný nápad oslavit konec semestru roku měli i jiní a hospody v širokém okolí kolejí byly zcela obsazeny vysokoškoláky.

„Co tady dělají, mají se přece učit,“ provolával v každém podniku Patrik.

Než se podařilo najít volná místa, zůstalo sotva patnáct nejvěrnějších, zatímco ostatní lemovali cestu polehávající na lavičkách, ať již sami nebo ve dvojicích.

Až na druhé straně města, v podniku U Slunce, objevil vyslaný průzkumník volné boxy a všichni došli zapadli do širokých křesel. Jiří se s Jarmilou drželi za ruce a na vyzývavé poznámky nereagovali, takže když před nimi přistály velké rupy, museli děkovat svému okolí za ochotu, neb si zapomněli i objednat.

Večerní program se pak začal zvrhávat. Kocour, Martin a Kryštof plánovali společnou letní turisticko-opileckou akci a vzhledem k množství požitého alkoholu se vzájemně trumfovali, zda se denně půjde padesát nebo šedesát pět kilometrů. Mrazík nabízel lásku dobře čtyřicetileté servírce a Johan nahlas vyprávěl své teorie na téma: „Jak se liší klitorisy u šestnáctiletých a dvacetiletých“, aniž ho kdo poslouchal. Patrik s Medvědářem plánovali cestu stopem do Belgie, Jirka se neustále objímal s Jarmilou, Mlejn vyzýval Lahváče na pěstní souboj a ostatní se buď rovněž opilecky bavili o životních nepotřebnostech nebo tiše tuhli na lakovaných stolech.

Když pak ve tři ráno otevírala vrátná dveře zdecimovaným skupinkám trousícím se postupně na kolej a posléze zoufale poskakujícím před vchodem, neboť dáma ovládající klíče pravidelně tvrdě usínala a Johan si nemohl vzpomenout, které že otevřel okno, prohlásil Kocour směrem k Martinovi: „Už asi chápu, proč zůstali Němci před Moskvou. Jestli totiž náhodou nebyla v Kremlu taky nějaká vrátná...“

Kapitola VI

Docentka Hradecká se opět dostavila na zkoušku v silně podroušeném stavu. Kryštof sice o jejích problémech s alkoholem slyšel, ale dosud je nezažil.

Teď se k němu zkoušející blížila lehce vrávorajíc podél stěny a bublala: „Vy to, no, jdete na zkoušku?“

„Ano,“ odvětil vyzvaný a v duchu se děsil průběhu testu.

Docentka zamžourala na nástěnku a pravila: „Tak mi spočítejte, kolik vás přijde, já na to nějak nevidím.“

„Je tu osm jmen, ale až na to moje se zase všichni škrtili.“

„Ano? Tak to půjdeme do kabinetu, ať k sobě máme blíž. Počkejte tu chvíli.“

Kryštof osaměl a přemítal, zda se rovněž nemá rychle škrtnout a zmizet. Na mysli mu vytanuly zvěsti o zálibě paní docentky ve studentech, jakož i nikým na vlastní kůži nepotvrzené zvěsti o zkouškách vykonaných tělesnou protislužbou. Představa kopulace se sice zachovalou, ale přece jen více než čtyřicetiletou ženou způsobila Kryštofovi menší nevolnost.: „To bych pak na své mládí snad musel zapomenout. Vyprávět někdy někomu, což při značné opici není vyloučeno, že mým dosavadním sexuálními partnerkám bylo osmnáct, osmnáct, devatenáct a čtyřiačtyřicet, nezbavím se nálepky hovada na dalších dvacet let.“

„Tak pojdte,“ vyklonila se docentka ze dveří kabinetu. V místnosti voněla káva přebíjená intenzivním zápachem citronu a Hradecká se zdála v mnohem lepší kondici než před několika minutami.

„Tak to by taky šlo, no, celkově to nebylo tak hrozný. Stačí vám dvojka?“ otázala se docentka po dvou hodinách.

„Ano,“ vydechl Kryštof s úlevou.

„Jenom mi není jasné, proč jste se musel na první pokus nechat vyhodit. Speciálně tu minulou tragédii jste dneska uměl skvěle,“ konstatovala Hradecká a pohládila zkoušeného po vlasech. Ten se neubráníl zděšení a otrásl se.

„Tak mi podejte index,“ ozvalo se za jeho zády chladně a o minutu později už Kryštof mířil na studijní oddělení oznámit úspěšné ukončení semestru.

Kapitola VII

Poznat se co nejdříve se všemi sto dvaceti spolužáky z ročníku Kryštof příliš netoužil, především díky jasné představě, jak rychle by zase všechna jména zapomněl. Pokud mu ale někdo od prvních dnů utkvěl v paměti, byl to student nazývaný Pštros. Nikdo pořádně nevěděl, jak se tato podivná figurka vlastně jmenuje občanským jménem, ale přezdívka přesně popisovala její fyzický vzhled. Úžasně propadlý hrudník budil dojem, že jeho majitel strávil mládí v přetlakové komoře nebo pod lisem na ohýbání kolejnic, a vystupování vnucovalo otázku, zda dotyčný neměl pod silnými deformačními vlivy i hlavu.

Když Kryštof potkal Pštrose tři dny po posledním možném termínu vykonání zkoušek za první ročník, vzpomněl si jen mimochodem na několik děsivých setkání z minulosti. Již první okamžik, kdy viděl nešťastníka stojícího na okraji plaveckého bazénu a gesty ne nepodobnými slavným výstupům Vlasty Buriana přesvědčujícího přítomného asistenta, že vstupní test z plavání vážně nebude ani zkoušet, neboť neumí ani trošinku plavat, zanechal neopakovatelný dojem něčeho těžko uvěřitelného.

Později se Kryštof se Pštrosem potkával na chodbách kolejí i fakulty a přestal podivuhodnou postavičku na čas vnímat, než se opět setkali v tramvaji při prodeji studentského časopisu. Zatímco Kryštof se snažil působit slušně a nepřilíš vtíravě, Pštros pobíhal po vozidle jako postřelená veverka a volal: „Kupte si nejnovější číslo! V každém pátém vydání poukaz na sto dolarů!! Vražda oštěpem na třetí straně! Duševně chorý za pomoci vlivného politického příznivce vystudoval filozofickou fakultu!“ a další šokující a neexistující titulky z nového vydání. Kryštof vystoupil na nejbližší zastávce a uvažoval, zda raději nevhodit zbytek

neprodaných výtisků do odpadkového koše než být spojován pracovní spřízněností s evidentním bláznem, který se mezitím obdobně vrhal na cestující v tramvaji jedoucí zpátečním směrem.

Nyní se poznovu setkali na chodbě fakulty a rachitický student vůbec nevypadal nadšeně.

„Co je, vole?“ otázal se Kryštof.

„Hochu, Krisi, neudělal jsem Mechaniku a nepovolili mi opakovat ročník,“ soukal ze sebe Pštros.

„Takže končíš?“ vyzvídal Kryštof s nadějí v hlase.

„Pro fakultu jo.“

„Jak to myslíš: pro fakultu?“

„Přece doma neřeknu, že mě vylili. Budu si psát zkoušky do indexu sám, naši stejně neznají podpisy profesorů.“

Kryštofa tato neuvěřitelná myšlenka zarazila: „A co přídávky na děti? Jak to doma ukecáš, že ti na studijním nedali razítko?“

„Tak si tam nějaký prsknu sám,“ zazněla sebevědomá odpověď, jejíž autor již poznovu nabyl své vševědoucí nálady.

Pštros odešel a Kryštof pak ještě po dlouhý čas hledal každé ráno na stránkách novin věnovaných kriminálním případům zprávu o zadržení podvodného studenta mámícího ze státu příspěvky na imaginární studium. Nikdy ji ale nenašel a ani jeho cesty se již nikdy se Pštrosovými nezkřížily.

Snad Pštrosovi rodiče nebyli až tak naivní, jak se jejich syn domníval, anebo Kryštof nečetl místní studentský plátek tak pečlivě, aby si všiml noticky o vraždě bývalého univerzitního studenta oštěpem.

Kapitola VIII

„Rodinné vztahy“ zapsala na tabuli doktorka Šebestová na počátku semináře z psychologie.

„Téma seminární práce: Jak vycvičit manželku k poslušnosti na slovo,“ pronesl polohlasně Kryštof.

„Ty to snad budeš taky někdy potřebovat?“ otočila se k němu Marta.

„Ne, já tady čekám na přednášku Maximálně možná délka pohlavního styku vzhledem k nutnosti přežití manželky do dalšího dne.“

„Jen si nefandi.“

„Klidně ti to předvedu. Pojď asi na šest hodin ven.“

„S tebou?“ pronesla Marta pohrdlivě a odvrátila se.

„Blbá a nezkušená,“ ozvala se za Kryštofem sedící Alena.

„Á, léta zkušeností se ozvala,“ konstatoval Kryštof. „Chceš to snad ukázat ty?“

„Já mám Sladouše a ten to zvládá dobře. Ale Marta má zřejmě dojem, že se z těch jejích blond vlasů všichni poserete. Ještě pár let bude čekat a přebírat a pak může jít hledat leda do domova důchodců.“

„Proč tak brzo?“

„Netvrď, že se ti víc nelíbí mladší holky. Zrovna včera jsem šla kolem internátu zdravky a když jsem viděla ty mladý samičky, jak tam vystrkují kozy z oken, tak mi došlo, že už jsem stará kusovka.“

„Možná starší, ale zato lásky znalá a navíc tebe nehrozí problémy při defloraci.“

„Ty jsi fakt fajn. Existuje vůbec nějaká věta, na kterou bys' nedokázal odpovědět?“

„Jasně, kupříkladu skoro všechny otázky na zkouškách!“

Za družného hovoru řady přítomných studentů bez ohledu na výklad u tabule seminář rychle ubíhal, až došlo na diskusi.

„Šel byste se svou ženou na porodní sál?“ otázala se docentka Jirky.

„Já už tam byl,“ přiznal oslovený.

„Já ne,“ vmísil se Ronny. „To by ošetřovali v první řadě moji mrtvolu.“

„Ale žena v tak těžké chvíli bude vaši přítomnost potřebovat!“ kárala docentka. „Potřebuje mít oporu v někom blízkém.“

V té chvíli se přihlásil student, podnikatel a notorik v jedné osobě zvaný Byznys a do nastalého ticha pravil: „Když teda žena potřebuje na porodním sále někoho blízkého, proč si tam nevezme svoji matku?“

Kapitola IX

Toho rána se Kryštof probudil se silnou bolestí hlavy, což byla situace na pováženou, vzhledem k předchozímu večeru strávenému v úplné střízlivosti a nečinnosti nepočítaje v to asi pětihodinovou partii karet.

„Zřejmě se projevuje ta víkendová akce,“ uvažoval sám pro sebe, než se pokusil řádně nadechnout a objevil naprostou neprůchodnost vlastního nosu.

„Tak já taky, nebo co?“ došlo mu při vzpomínce na řídnuocí řady studentů na kolejích decimovaných chřipkovou epidemií. „Přece si nelehnu teď, když jsou všichni pryč a já mám konečně prázdný pokoj. Přechodit, přechodit a přechodit!“ rozhodl se pevně a poznovu usnul.

Odpolední probuzení bylo ještě horší než ranní. Bacily dávaly jasné najevo svou touhu po vítězství nad člověkem a Kryštofově náladě nepřidal ani Kocour, který se přišel rozloučit, neboť odjížděl domů vyležet stejné onemocnění. Kryštof si vzal dva acylpyriny a poznovu ulehl.

Když o půl šesté konečně s definitivní platností vstal, převlékl se a vyšel na chodbu, zjistil, že ač týden ještě nedosáhl ani své poloviny, kolej zeje prázdnotou.

Pouze nezmar Mikeš se točil okolo vařiče chystaje si večeri a Kryštofovu přítomnost komentoval slovy: „Konečně, už jsem myslel, že je tady morová karanténa. Představ si, dneska nám zrušili semináře do konce týdne.“

„Kdyby byly, stejně se na ně vyseru,“ odsekl Kryštof znechucen pohledem na šprta ročníku a vešel do sprch. Chladná voda mu sice lehce pozvedla náladu, ale i tak se do OHC spíše vlekl než šel.

Klub zíval prázdnotou a barman Arnošt byl nečekanou návštěvou evidentně potěšen: „Tak aspoň někdo zdrav. Už jsem myslel, že to tady zavřu a půjdu si lehnout.“

„Koleje jsou úplně prázdný, všichni leží doma,“ vysvětloval Kryštof a jal se léčit své tělo vodkou.

Po desáté hodině večerní odešli poslední návštěvníci a Kryštof s Arnoštem osaměli. Dívali se společně do jedenácti hodin na MTV, až

barmanovi došla trpělivost a rozhodl se podnik zavřít.

Kryštof se pomalu vracel na kolej a když spatřil temná okna budovy, byl přesvědčen, že přesně tak by areál vypadal při nečekaném jaderném útoku.

„Aspoň by celá tahle škola šla k čertu,“ pomyslel si.

Druhého dne dopoledne navštívil kolejní ordinaci, kde mu byl přidělen týdenní pobyt na lůžku.

Kapitola X

Na úterní odpoledne bylo svoláno setkání všech studentů druhého ročníku do fakultní auly. Téma „Zimní výcvikový kurs“ vzbudilo značná očekávání, zejména v souvislosti se všeobecnou popularitou vzpomínek staršího kolegy Bernarda, který si na zmíněné kratochvíli dokázal značně pochroumat tělesnou schránku a následně strávil dva měsíce v intenzivní péči lékařů.

„Vůbec se mi ten led na sjezdovce nezdál,“ vzpomínal smutný hrdina. „Ale Václavík říkal: ‚Jeďte, absolvent mého výcviku tohle musí zvládnout!‘ Tak jsem teda jel.“

„Jo, to teda jel,“ doplňoval obvykle Bernardův spolužák Kamil. „Vůbec nebrzdil a ujel nám hned za první zatáčkou. Pak najednou z té změti stop na svahu jedna vybočovala a mířila do lesa. A když jsme pak po ní vyjeli, ležela na sněhu nejdřív jedna hůlka, pak zlomený stromek s jednou lyží, asi o třicet metrů dál druhý zlomený stromek a až za ním tenhle pilot formule držka.“

Ač výcvikový kurs přežil, Bernard svému osudu stejně neunikl, neboť jen několik týdnů po návratu z nemocnice vyhlásil soutěž v přecházení římsy v osmém patře koleje. Vzhledem ke značné podnapilosti však sám coby první závodník neudržel rovnováhu a po několika sekundách se zřítíl na travnatý záhon před vrátnicí, kde ještě před příjezdem sanitního vozu zemřel.

Tragická smrt se stala vítanou záminkou pro vyloučení více než deseti problémových studentů z koleje, ač někteří z nich osudnému závodu vůbec neasistovali.

Bernardův spolubydlící řečený Krychle marně ukazoval jízdenku dokazující, že v době neštěstí seděl ve vlaku vzdáleném téměř sto kilometrů. O jeho osudu rozhodl několik měsíců starý incident, kdy byl v ranních hodinách nalezen zcela opilý na chodbě a při buzení zvrátil své útroby přímo na vedoucího koleje přezdívaného dle výrazu obličeje Ivan Dementěnko. Při jednání kárné komise se Dementěnkovi přes značnou snahu nepodařilo prosadit Krychlovo vyloučení a tak později využil příležitosti a zbavil se nekompromisně nepohodlného obyvatele svěřené budovy.

Kryštof cestou do auly zjistil, že na Bernarda nevzpomíná sám, neboť se k němu v půli cesty připojil Ronny a suše pravil: „Prej nám chtěj sdělit, že je povinná účast. Nejsem sice Bernard, ale při vzpomínce na loňskou cestou s mladou do Alp mám šoky ještě teďka. To bylo, ty vole, horší než nakládačka od ochranky Michaela Jacksona.“

„Do prdele, to snad ne!!“ rozčílil se Kryštof. „Já se jim vyseru na nějaký kursy! Na letním jsem se málem utopil a teď si mám ještě urazit pracky nebo co?“

„Řekni to těm blbům z katedry tělocviku! Stejně tam polovina z nich jede jen proto, aby mohli píchat naše holky,“ mínil Ronny.

„Myslíš,“ divil se Kryštof.

„Samozřejmě! Kdo myslíš, že tam jede z naší fakulty? Ani nezkoušej hádat. Kovář!“

„Cože? To prase?! V tom případě nechápu, proč to není povinný jen pro ženský. Leda, že by tam jel taky nějaký buzerant.“

„Krisi, na tobě se mi líbí, jak seš praktickejší. Já řeknu dvě věty a ty z toho uděláš drama na tři strany.“

„Kecáš. Nebo mi snad chceš tvrdit, že už teď jasně nevidíš ty večery, kdy my budeme padat na hubu a asistenti na naše holky?“

...

Zpráva o povinné účasti se evidentně rychle roznesla, neboť již příchod vedoucích kursu do sálu byl provázen temným mručením přítomných.

Když pak asistent Vejmola potvrdil povinnou účast všech studentů a sdělil výši kursového, strhla se vřava.

„Já se vám na to vyseru!“ zařval Ronny. „Za pět stovek si můžu pětkrát řádně zachlastat a místo toho mám někde jak kokot padat na hubu?“

„Upozorňuji vás, že jde o součást studijního programu,“ varoval Vejmola.

„Jakýho asi,“ přidal z první řady Alfréd. „Já tady studuju matematiku a ne lyžování.“

„Je to součást studijního programu,“ trval na svém asistent.

„Možná tak toho vašeho,“ hulákal Ronny na celý sál. „Víte vy vůbec, co jsou to lidské práva a že je v tomhle státě demokratický zřízení a platí tady listina lidských práv a svobod? Já si nedám poroučet od lidí, který nemá ani tušení, jestli se integrál používá k výpočtům nebo k nabírání špaget!“

„Uvědomte si laskavě, co říkáte!“ varoval rudnoucí Vejmola.

„Vy si to uvědomte! Snažte se mi tady říct, že budu muset vyvalit pět stovek, ačkoliv je tady bezplatný studium!“

„Pokud se vám to nelíbí, jděte si tuto záležitost projednat s děkanátem. Já vám jenom oznamuji podmínky kursu.“

„V tom případě jdeme!“ zvedli se Ronny a Kryštof takřka současně. Spolu s nimi odešla ze sálu většina přítomných a v lavicích zůstalo sedět pouze několik pesimistů nevěřících v sílu studentského hlasu.

Děkan nebyl ve svém úřadu přítomen, ale jeho zástupce pro studijní záležitosti ochotně přijal desetičlennou delegaci vedenou Alfrédem.

„Již o té záležitosti vím, pan asistent Vejmola mi před chvílí volal. Budu o tom okamžitě jednat a pokusím se přehodnotit tuto část studijního plánu.“

„Budeme velmi potěšeni, pane docente,“ nezapřel Alfréd své společenské vychování.

„Mám k vám ale jednu připomínku,“ otočil se proděkan na Ronnyho. „Předpokládám že jste diskusi vedl především vy...“

„Ano...“ přikývl oslovený.

„V tom případě příště lépe volte slova. Pan Vejmola skutečně neví, k čemu se používá integrál, on totiž při hovoru se mnou ani nebyl schopen

tento pojem správně vyslovit. Musíte si však uvědomit, že jako asistent katedry tělesné výchovy má zcela jiné zájmy. Pokud lze věřit neověřeným zprávám, je prý jeho nejoblíbenější zábavou skákání přes kozu.“

Za tři dny se mezi vyvěšenými vyhláškami pro studenty objevila krátká zpráva - povinná účast na zimním lyžařském výcvikovém kursu byla s okamžitou platností zrušena.

Kapitola XI

Z Kryštofova deníku

Pondělí. Je večer a já píšu, protože se nechci stát hromadným vrahem, k čemuž bych byl po dnešních událostech zajisté plně oprávněn. Průběh dnešního obzvláště zdrbaného dne stojí skutečně za zaznamenání.

Ráno vstávám jako idiot (přesněji řečeno jako obyčejný člověk jdoucí na síchtu) už v šest hodin, neboť šéf katedry zvaný dle iniciál zkráceně Džejdý zřejmě trpí nespavostí a má seminář už od půl sedmé.

Vycházím tedy pár minut po šesté na ztichlou chodbu kolejí a okamžitě cítím známý pach marihuany. Že nejde o omyl, dosvědčuje Trip sedící pod pisoárem a zírající tupě kamsi do opačného koutu místnosti, zatímco zbytek jointu mu začíná opalovat prsty. Po mém kopanci se zkouřený element budí a odchází podél stěny směrem ke svému pokoji.

Ještě než si stihnu umýt po úkonu ruce, vchází uklízečka a okamžitě spustí: „Nestydíte se, kouřit ostatním na záchodě?! A ještě takový smrad! Nekouříte tady nakonec nějaký heroin? „

S vědomím, že dáma má zřejmě poněkud chabé znalosti v oboru drog, oponuji: „Já jsem tady nekouřil.“

„Nelžete,“ vede si baba svou. „Támhle vidím vajgla, ještě se z něj kouří! Jste tady sám, tak mi nelžete do očí!“

„To byl kolega, co před chvílí odešel.“

„Jo, kolega! Nikde nikdo a vy tvrdíte, že kolega! Já asi dojdu pro vedoucího koleje, aby si zjistil, co to tady hned po ránu popotahujete!“

A jsem v hajzlu, napadá mě. Dementěnkovi, co vede naši kolej, v životě nevysvětlím, že jsem to vážně nevykouřil já, takže bude lepší babu uklidnit.

„Paní, já to vážně nebyl, ale jelikož uznávám, že jsem měl kolegu upozornit, aby nedělal nepořádek, uklidím za něho.“ Sbírám vajgla a splachuji předmět doličný do mísy.

Svým výchovným vlivem polichocená uklízečka se začíná tvářit smířlivě a zvědavě se ptá: „A co to teda bylo za smrad?“

Při vzpomínce na Ronnyho historku, jak přesvědčit uklízečku o tom, že marihuana je vlastně něco zcela jiného, vysvětluji: „To se prodává v trafice u fakulty. Prý je to nějaký tabák s vůní tropických dřevin.“

„To jsou dneska vymoženosti,“ diví se baba. „To je mi ale móda, co? Já když sem přijdu, tak to tady cítím skoro denně.“

To dá rozum, myslím si, když má Trip spotřebu jako kotel v elektrárně. Prchám zpátky na pokoj a z dálky ještě slyším nadávky uklízečky objevující pozvracené kabinky.

V pokoji vyprávím zážitek a zatímco Čestmír se tváří pohoršeně a Martin jen kroutí hlavou, čerstvě probuzený Robin se nahlas směje, takže se za chvíli ozve z vedlejšího pokoje bouchání na stěnu a výkřiky: „Ticho, tady se spí!“

„Vstávejte, tady se nespí!“ opětuje Robin volání a údery, takže máme aspoň radost, že nejsme tak brzy vzhůru sami.

...

„Tak si připravte seminární práci,“ prohlašuje Džejdý hned na začátku hodiny.

Záhy se ukazuje, že až na dva lidi práci nikdo nemá a dochází k exekuci.

„Nebýt těch dvou slepic, mohli jsme mu tvrdit, že nic nezadal,“ konstatují ke Martinovi.

Ten souhlasně přikyvuje, jenže naši komunikaci zachycuje zuřící Džejdý a zaměřuje se na nás: „Bavíte se, ale práci nemáte! Proč?“

Ptá se, jako kdyby mu nebylo nad slunce jasnější, že na jeho pitomá témata kašleme. Nicméně se raději bráním: „Já jim mám, ale zapomněl jsem si ji vzít.“

„Tak se pro ni vrať! Seminář trvá ještě hodinu, to se stihneš vrátit.“

„Jenže já ji nechal doma, to bych potřeboval asi tak šest hodin.“

„Příští týden!! Ty i všichni ostatní! Kdo nepřinese práci, nedostane zápočet!“

„Tak to je dnes už podruhé, co jsem dostal vynadáno za někoho jiného,“ hodnotím po semináři dosavadní průběh dne. „Nejdřív ten cvok Trip a teď zase za všechny od Džejdýho.“

Mám vážné obavy, co by se mohlo dít na následující přednášce, a proto přesvědčuji Tonyho, že by bylo taktičtější zajít na dvě deci do kavárny Černý orel.

„Tak brzo a už zase chlastat,“ lamentuje Tony, ale balí si rychle věci a vyráží se mnou. Černý orel je totiž podnik, jehož majitel má smysl pro vyčerpané studenty k smrti unavené sebevzděláváním a otevírá již v devět hodin ráno. Dnes jsme prvními hosty, zejména proto, že se s omluvnými úsměvy vtíráme do podniku již deset minut před devátou. Číšník nám ovšem se stoickým klidem podává nápojový lístek a vůbec mu nevadí předčasný začátek směny.

„Ty vole, vykašleme se na dvojky, dáme si rovnou džbánek,“ komentuje Tony nabídku dne. Je mi jasné, že se dnes již do školy nevrátíme a proto přestávám řešit problém nevypracovaného referátu na odpolední seminář. Nabídku navíc přijímám s radostí, neboť má finanční hotovost by aktuálně stačila stěžít na zmíněné dvě deci, takže bude nutno zajít cestou na kolej rovněž do banky.

První džbánek nám ukazuje dno v deset hodin a Tony promptně objednává druhý. Mám radost z tak bohatého sponzora dnešního dopoledne a umiňuji si, že mu za jeho dobrotu polovinu účtu čestně zaplatím.

V jedenáct deset se na stole objevuje třetí litr a začínám mít problému s pohyblivostí jazyka. Tony prohlašuje, že za tyto příznaky může

Džejdý, neb nás nutí chodit na blbé semináře před sedmou, což jeho jako rodilého intelektuála nebetyčně štve. Postupně mi objasňuje, že intelektuál se pozná zejména podle toho, že vstává v půl osmé nebo v osm, popřípadě v půl deváté a někteří obzvláště intelektuálně zaměřeni jedinci i později! Naproti tomu Džejdý intelektuálský stav degraduje, neboť se kvůli němu musíme budít před šestou, což je čas dobrý pro vstávání leda tak pro dělnase z Kolbenky a jiné komouše. Všímám si, že u vedlejšího stolu sedí dva chlapíci v lehce ošuntělých džínách se skvrnami od malty a snažím se rozjetého intelektuála ztišit. Bohužel je pozdě a ramenatější z nich přichází hájit dělnický stav: „To máš za ty kecy o komunistický straně! „

Souběžně s výkřikem vylévá Tonymu na hlavu plný půllitr piva. Zasažený se ovšem stihne ohnat rukou, takže dobrá třetina dávky přistává i na mém oblečení.

Zatímco číšníci za pomoci úderů tágem přes hlavu a záda vyhadzují komunistické obhájce z kavárny, sušíme si košile a kalhoty papírovými ubrousky.

„Myslím, že změníme lokál a při té příležitosti provedeme očistu ve sprše na kolejích,“ navrhuji.

„Fajn,“ vítá nápad Tony. „Poslechni, mohl bys to dneska zatáhnout za oba, já ti to zítra vrátím.“

Tuhnu zděšením: „Ty vole, ty nemáš prachy?“

„Asi tři pětky. Ty nemáš dost?“

„Blbče, já mám jenom dvacet! Já chtěl jít na dvě decky, tys' začal objednávat džbány!“

„Copak jsem mohl vědět, že zveš do hospody bez peněz?!“

Do našeho hovoru přichází číšník, velice se omlouvá za neblahý incident s pivními bratry a ptá se, zda si ještě pánové něco budou přát. Objednávám si kávu a Tony jenom vrtí hlavou: „To tady chceš zatnout ještě větší sekeru?“

„Ne, ale jsme kousek od fakulty. Nemůže přece trvat dlouho a přijde sem někdo, od koho si půjčíme.“

Uklidněný Tony si rovněž objednává kávu a čekáme. Minuty ubíhají a nikde nikdo. Po padesáti minutách definitivně dopíjím kafe a

objednávám si další. Mezitím přicházejí další návštěvníci poobědvat a s leckdy zřetelným odporem si odsedají co nejdále od nás - dvou podivných opilců s nedopitým džbánem vína, plným popelníkem vajglů a hlavně vyluzujících pach vylitého piva.

V jednu hodinu se konečně Tonyho tvář rozjasní: „Hele, tamhle toho znám od vidění, bydlí někde u Tebe na patře!“

Radostně se otáčím, ale hned mám zase po náladě. Příchozí mladík se slečnou je totiž Gazza z druhé studijní skupiny a slečna je jeho manželka. Vzhledem k tomu, že pro ně manželské pokoje zůstaly nedostupné, vyvěsili si na dveře pokoje dětské papírové hodiny, na kterých sexuálně aktivní dvojice uvnitř pokoje naznačí, kdy bude ostatním spolubydlícím opět umožněn vstup.

Vysvětluji tento fakt Tonymu a vida jeho nechápatý obličej doplňuji podrobnosti nedávného návratu z pařby, kdy jsme s Ronnym a Johanem pokreslili dveře s hodinami hanlivými nápisy a obrázky, v nichž dominovaly Johanovy kosočtverce červeným fixem. Zuřící Gazza nás pak dva dny upomínal o vyčištění našeho díla, než tak musel učinit sám po ostré kritice vedoucího koleje.

„Takže ten nám nepůjčí nic,“ uzavírám.

„Sakra, já z té smradlavý košile asi poblíju,“ drtí mezi zuby Tony.

„Pánové, rozhodně vás nechci vyhazovat, ale pokud se zajdete převléknout do něčeho nepotřísněného, dám vám na stůl na hodinu rezervaci,“ vmísí se do hovoru viditelně nervózní číšník.

„Už půjdeme,“ odvracím útok a objednávám si třetí kávu.

Obsluhující se znechucen vrací k baru a já navrhuji Tonymu, aby počkal půlhodinu sám, než se vrátím z banky s penězi.

„Takhle smradlavýho tě vyhodí hned u dveří a já tady mezitím zdechnu,“ odmítá Tony návrh.

Sedíme tedy dál. Pivem promočená košile již uschla a ztuhlé švy nepříjemně tlačí. Půl třetí! A nikde nikdo. Číšníci se zřejmě dohodli a ve snaze vystrnadit nás pryč přestali náš stůl obsluhovat. Dopijíme pomalu zbytky vína ve džbánu a připravujeme se na nejhorší.

Za dvě minuty tři přichází Hanis Švestka. Spása! Vrháme se na něj

a přes jeho protesty mu zabavujeme tři stovky. Nešťastník nám nadává, že za zbylých osm korun moc zábavy neužije, ale Tony mezitím platí a oba spěšně odcházíme provázeni vděčnými pohledy personálu.

Cestou do banky Hanisovi vysvětlujeme vzniklý problém a náš dočasný věřitel se nám od srdce směje.

V bance se ukazuje oprávněnost Tonyho dřívějších obav, neboť jsme již ve dveřích vyhozeni ostrahou se slovy, že do slušné banky se chodí ve slušném oděvu a za střízliva.

Vztekm se na peněžní ústav a celý svět a spěcháme na koleje. Než tam ovšem dojdeme, provedeme očistu oblečení i těla a vrátíme se zpět, má banka již zavřeno. Hanis nás proklíná a odchází pít na dluh ke známému barmanovi.

Tony se loučí a odjíždí raději domů. Vracím se na kolej sám a na stole nacházím lístek: Jsme v hospodě U stařenky, dojde za námi. Martin.

Aspoň večer snad bude klid, říkám si s nadějí a vyrážím určeným směrem. Po patnácti minutách ostré chůze dorážím k restauraci, ta mě však vítá tmavými okny a nápisem „Technická porucha - zavřeno.“

Do postele a zaspát všechno, rozhoduji se, ale zvědavost mi nedá a obcházím všechny hospody v okolních čtvrtích a hledám.

Dvě hodiny chození a nic! Přes pokročilou hodinu je stále značné teplo a já bych si dal na vzrůstající žížeň jedno řádně vychlazené! V kapse mám ovšem dvě koruny, zbytek si půjčil Tony na vlak. Vracím se na koleje ve strašlivé náladě.

Na pokoji dopijím zteplalou minerálku a nemám rád celý svět. Nechce se mi ale jít spát a tak se rozhoduji zapsat po nějakém čase něco nového do deníku. Ve chvílích, kdy dopisují tyto řádky přicházejí řádně napaření Martin, Kocour a další. Opileckými výkřiky mi oznamují, jak velkou chybu jsem svou nepřítomností na dnešní pařbě učinil, neb Lahváč slavil narozeniny a všechno platil.

Když namítám, že na U stařenky nebyli, odhalují jako místo oslavy hospodu ve vedlejší budově kolejí. Jsem blbec! Tam jsem totiž zapomněl zajít.

Kapitola XII

Bylo kalné a sychravé ráno, když Martin s Kryštofem vyšli z koleje směrem k fakultě, kde měli osvědčit své znalosti z algebry.

„Já to nechci vidět,“ pravil Kryštof. „Z těch přednášek jsem pochopil jen to, že nic nechápu.“

„To jsme dva, „ souhlasil Martin.

Nebylo divu, přednášky docenta Mlynáře povětšinou postrádaly jakýkoliv systém a při počítání vzorových příkladů docent pravidelně končil v polovině úlohy otázkou: „Nevíte někdo, co jsem chtěl vlastně počítat?“ nebo též „Má někdo nápad, jak nyní postupovat dál?“

V obou případech obvykle následovala věta „Dopočítáme si to příště.“ K tomu ovšem nikdy nedocházelo a sešity z algebraických seminářů pak připomínaly sbírku problémů s otevřeným koncem, z nichž nebylo možno pochopit zhola nic o způsobu správného výpočtu. Docent byl ostatně tímto způsobem výuky natolik populární, že ani ostatní členové katedry neočekávali od jeho studentů žádné znalosti a doporučovali zmateným posluchačům používání skript.

Tradovalo se dokonce mezi staršími ročníky, že při státní zkoušce z algebry předvedla studentka značně podivný způsob důkazu obhajujíc se tvrzením o jeho původu v Mlynářových přednáškách, načež předseda komise povstal a zvolal: „Snad už dávno víte, že z přednášek docenta Mlynáře nemůže rozumný člověk vycházet!“

Kryštof si již při prvním nahlédnutí do svých zápisů uvědomil marnost snah o pochopení či dokonce naučení se požadovaných zkušebních okruhů a od začátku počítal s použitím taháků, ve kterých viděl jedinou cestu k úspěšnému absolvování zkoušky.

Martin se naopak téměř dva týdny pokoušel o pečlivou přípravu, než došel den před termínem zkoušky ke shodnému názoru.

Po příchodu k zkušební učebně se ostatně ukázalo, že k obdobnému závěru dospěla většina přítomných a chodba byla naplněna šustěním ukryvaných taháků a jiných studijním řádem nedovolených pomůcek. Student Mikeš dokonce rozpáral skripta a jal se je postupně soukat do

všech kapes, jimiž jeho oblek, vesta a košile oplývaly. Když zjistil značný přebytek volných stran nad volnými kapsami, zalomil rukama, vytáhl z kufříku index a s výkřikem „Já na toho debila kašlu!“ skopl studijní výkaz ze schodů do mezipatra.

Přestože bylo již patnáct minut po deváté hodině, kdy měla zkouška začínat, po docentovi dosud nebylo ani stopy. Radikálně naladěná skupinka studentů navrhovala prohlásit akademickou čtvrt hodinku za vyčerpanou a odejít domů, zatímco zbytek se intenzivně bránil pomyšlení, že by na stejnou kratochvíli bylo nutno přijít ještě jednou.

„Jdu se zeptat na sekretariát,“ oznámil Martin a vykročil ke dveřím tajemnice katedry.

Všichni mu v duchu děkovali za odvahu, ovšem jen do chvíle, než opět vystoupil na chodbu a prohlásil: „Nikdo neví, kde Mlynář je, tak nás za chvíli přijde vyzkoušet nějaký Benák.“

„Bean? Ježíši, ty jsi přece blbec! Vždyť nás všechny vyhodí!“ vyjekl Kryštof.

Docent Benák, přezdíváný Bean, měl skutečně mezi studenty velmi zběsilou pověst. Jeho klasický výkřik při výkladu: „Děti jsou převlečené bestie a já ty moje parchanty doma asi taky brzo zabiju!“ ještě zdaleka nedosahoval kreací předváděných při zkouškách. Student Moučka jen se štěstím sklonil hlavu před letícím trestným svazkem klíčů, neboť se při testu pokusil získat vědomosti z lavice za sebou, a přišel tak jen o pero, které mu rozzuřený docent rozšlápl při zlostném poskakování po desce stolu.

Kryštofův kolega Jiřkovský docenta rozčílil neznalostí při ústní zkoušce natolik, že Bean vyhodil z okna své vlastní polobotky, dovlékł zděšeného studenta k oknu a ukazujíc na obuv ležící na chodníku křičel: „Jeden vedle druhého, jak chodí kolem těch bot, by toho věděli víc než ty!“

Jiřkovský vyprávění tohoto zážitku obvykle končil slovy: „A než jsem mu ty boty stačil přinést zpátky, měl jsem v indexu trojku a Bean už stál u okna s Markem a vyhazoval další pár.“

Obávaný Bean se skutečně za chvíli objevil, odemkl učebnu a vybídl prvních pět nešťastníků ke vstupu.

„Já tě asi zabiju!“ zasyčel Martinovi do ucha Miloš.

„Tohle jsem nečekal,“ omlouval se Martin.

Když se již pohroma zdála skutečně neodvratitelnou, vyšel do chodby volným krokem docent Mlynář.

„Omlouvám se, píchnul jsem cestou kolo,“ ospravedlňoval se přítomným studentům i přicházejícímu Beanovi. Ten jenom mávl rukou a vrátil se zpět do svého kabinetu.

„Píchnul určitě, ale pochybuju, že to bylo kolo. Já bych to hádal na Mlezivovou,“ tipoval Miloš.

„To jó, nebudeš daleko od pravdy,“ souhlasil Kryštof.

Docent Mlynář byl totiž mezi studenty populární svým zcela nekritickým přístupem ke studentkám. Snažil se je zlákat ke styku všemi myslitelnými způsoby a nebral přitom ohledy na okolí.

Kryštof si bleskově vzpomněl na letní kurs v prvním ročníku a na dlouhou vzpomínanou zuřivou hádku mezi Alenou, Lenkou a Miluškou, které se vzájemně častovaly nejen tradičními vydrami a krávami, ale dokonce i kurvami a čubkami, což bylo i u nich na pováženou.

Překvapení přítomní z hovoru po chvíli pochopili, že Alena strávila v docentově chatce několik horkých chvil („Stihnul to, že by i expresní rychlík záviděl,“ komentovala později dotyčná celou situaci.) a zbývající dvě jí tuto skutečnost nepokrytě záviděly, neboť bylo nad slunce jasné, jak nová docentova favoritka zvládne pozdější zkoušky.

Docent ovšem obvykle nečekal na dobrovolnice a vybíral si své potenciální milenky zcela náhodně při každém setkání s osobou ženského pohlaví.

„Potkala jsem ho na lyžáku na chodbě,“ vyprávěla Kryštofovi později Helena. „Motal se podél stěny, ale jak mě zahlídnul, snažil se udržet rovně, natahoval ruce a vykřikoval: Helenko, pojdte si na chvíli užít!“

Představa opilého docenta svádějícího studentky a po několika sekundách končícího celý akt zoufalým zakvičením, z čehož musely mít postižené kromě odporu k prošedivělému padesátníkovi jediné hřejivou jistotu úspěchu u zkoušky, ležela Kryštofovi v hlavě ještě ve chvílích, kdy se již měl připravovat na vylosované otázky. „Já bych ti tak nakopal koule, že bys příště mohl svádět leda tak stoletý důchodkyně

vděčný za každý pohlazení!“ drtil tiše mezi zuby, než se pečlivěji podíval na zadaná témata a zděsil se: „Do prdele, tohle vůbec neznám! Ono mě to prase snad ještě vyhodí a pak zas přijede před koleje, aby si nějakou odvezl na nosiči...“

V tom okamžiku Mlynář vstal od stolu a beze slova vyšel z učebny. Kryštof neváhal, vymrštil se z lavice a rychle vyměnil svůj lístek s otázkami za jiný ležící u docentových lejšter. Třída při pohledu na takovou drzost strnula.

„Ty jsi opravdu to největší zvíře, jaký jsem kdy viděl! „ poznamenal ke Kryštofovi Martin.

„Tak si je vyměň taky,“ opáčil oslovený.

Napůl zlomený Martin se již zvedal ze židle, aby rovněž vykonal odvážný tah, když se Mlynář náhle vrátil: „Tak kdo už je připraven?“

Kryštof mezitím stihl vylovit ze své složky předem napsané přípravy na nově zvolené otázky a proto se přihlásil.

„Ukaž,“ natáhl docent ruku, ještě než zkoušený dosedl k jeho stolu. „V pořádku, v pořádku,“ pokyvoval hlavou, pak otevřel index a beze slova zapsal jedničku.

„Na shledanou, „ rozloučil se Kryštof při odchodu a hned za dveřmi se chytil za hlavu. „Já idiot toho prasáka ještě zdravím! „ děsil se vlastního počínání.

Mezitím situace v učebně nabrala spád a po několika rychle vyzkoušených zůstali v lavicích jen Martin a Marta.

„Tak už to máš hotové?“ vyptával se Mlynář netrpělivě a kroužil kolem Martina, zatímco Marta se evidentně nudila s hotovými přípravami v ruce.

„Ještě chvílku,“ šetřil Martin čas a lovil v paměti vzpomínky na obsah skript.

Po několika minutách ovšem docentovi došla trpělivost: „Tak už pojď, dopovíš to ústně!“

Vyzvaný poslušně odevzdal přípravy a vykročil ke katedře a výrazem středověkých mučedníků.

„Jsou v tom chyby, ale většinu máš dobře, „ konstatoval Mlynář. „Jen mi ukaž, jak bys provedl tohle,“ zamířil prstem do příprav.

„Nevím,“ odvětil Martin v očekávání nejhoršího.

„Tak to bude za tři!“ odvětil zkoušející a bleskově zapsal známku do indexu.

Když stále ještě překvapený student zavíral dveře učebny, zaslechl Mlynářův vtíravý hlas: „Martičko, tak si pojď sednout a ukaž mi, jaké to tam máš.“

Přes dramaticčnost nedávných okamžiků neovládl Martin své pocity a hlasitě se na chodbě rozesmál.

Kapitola XIII

Z Kryštofova deníku

Čtvrtek. V rámci praxe sedíme ve třídě čtvrtého ročníku gymnázia a pekelně se nudíme. U tabule právě jakýsi nešťastník předvádí totální neznalost látky a je po chvíli posazen s nedostatečnou. Učitelka, rozrušená vzniklým dojmem její pedagogické neschopnosti, ječí na celou třídu a do toho Ronny usne a začíná chrápat. Když do něj kolega Houmr strčí, spadne na ze židle na zem a jsme za blbce pro změnu my.

O přestávce potkávám na chodbě kluka, se kterým jsme před týdnem hráli u kolejí fotbal.

„Jé, nazdar, co tady děláš?“ hlásí se radostně.

„Bylí jsme se podívat na vzorovou vyučovací hodinu, ale trochu se nevyvedla.“

„No jo, sem pořád někdo chodí čumět. A u koho jste to byli?“

„Nějaká Kozová, nebo jak se to jmenuje.“

„Vozová!! Kozová, to je dobrý, tak bysme jí mohli říkat, kdyby ovšem nějaký měla... To jste teda nakoupili, to je ta největší čubka ze sboru. Ta nás má na občanskou výchovu, to je něco šílenýho!“

„To se ještě vyučuje,“ divím se. „Co se tam teď bere, když už nejsou Lenin a spol?“

„To samý, aspoň teda u Vozový. Viděl jsem bráchovy sešity, von je

o pět let starší. Tam, co on má životopis Lenina, já mám Ježíše Krista, místo Gottwalda mám Svatou Anežku, místo komunismu mám křesťanství a tak.“

„A z toho se taky zkouší?“

„No to si piš! Já třeba dostal čtyřku za zkoušení z Cyrila a Metoděje.“

„A co když někdo není katolík? Co kdybych byl třeba muslim a ty křesťanský psy neměl k smrti rád, jak psal Karel May?“

„Tak máš smůlu. Buď budeš hezky odříkávat křesťany anebo zapomeň na slušnou známku z občanky.“

„To je teda opravdu fajn, tomu se říká demokratická volba. Tak se teda měj.“

Zvoní a kolem prochází Vozová, zřejmě vyučovat křesťanskou morálku. Když vejde do třídy, konstatuje opodál stojící Martin, který vyslechl celý hovor: „Tak to zase jednou udělali Kozovou zahradníkovou. Vsadím se, že ještě před pár lety dávala pětky, když někdo nevěděl, kdy se kterej komouš narodil.“

Pak se stane něco těžko zapomenutelného. Počínající hodinou ztlchlou chodbou se k nám plíží podivná postava: na hlavě kovový trnový věnec, oblečené roztrhané montérky a v ruce kanýstr.

„Co to je, do prdele?“ zírá Martin.

Postava se dopotáčí až k nám a strhává si přes hlavu přetažený šátek, aby se tak ukázala Ronnyho vysmátá tvář. „Dobrý, co? To je návrh na sochu Jana Palacha!“

„Hned to sundej, ty blbče,“ varují ho.

„Proč,“ nechápe Ronny. „S kanýstrem benzínu je to dobrý, ne?“

„Jo, jenže za pět minut máme stát dole v síni tradic, nebo jak se to tady jmenuje, a mít diskusi s ředitelkou o škole. A já jsem hrozně zvědavěj, jak teď budeš vracet Palachovi tu trnovou korunu.“

„No co,“ směje se Ronny. „Zase jeden zneuctěnej hrdina, a co jako? Když jsem byl doma, tak mi kámoši říkali, že tam jednu ulici přejmenovali na Palachovu a od té doby se tomu místu neříká jinak než U uzeního.“

„Hovada,“ ohodnocuji a mířím do vestibulu. Tam už stojí ředitelka s jakýmsi mužem a gestikulují před Palachovou bustou, zatímco naši spolužáci postávají v rohu.

„Představ si! „ přitočí se Jirka a šeptá: „Před chvílí jim nějaký magor ukradl trnovou korunu z Palacha, takže ředitelka se zástupcem teď vyšetřují.“

„Ten magor jde za mnou,“ ukazují na Ronnyho převlečeného již zpět do civilního oděvu a s trnovou korunou ukrytou v kufříku.

„Ježíši, to je vážně kokot,“ děsí se Jiří a vrací se s novinou ke zbytku skupiny.

Diskuse s ředitelkou se nakonec nekoná, neboť dáma se nám omlouvá a odchází postupně vyslýchat všechny třídy za účelem vyšetření znesvěcení novodobého svatého.

Večer vcházíme hromadně do klubu, odkud se ozývá neuvěřitelný řev. Na baru stojí Ronny, na hlavě trnovou korunu zcizenou Palachovi a prohlašuje se za mučedníka alkoholu, na což barman znalý Ronnyho velkolepých konzumací chápavě přikyvuje a beze známek vzrušení mixuje další drinky.

U hracího automatu stojí Miluška a jako každý večer krmí nenasytnou elektrickou obludu penězi za prodej vlastního těla zahraničním spolužákům.

Objednáváme si šestkrát vodku a zíráme na videoklipy na obrazovce nad námi, zatímco ukřížovaný a především řádně opilý Ronny padá na své křeslo a dopíjí všechny sklenky na stole

.Ve dvě hodiny jdu spát a i přes zavřené dveře slyším veselé zpěvy ze studovny, kde nižší ročník pořádá posezení s bečkou piva.

Před usnutím uvažuji, zda by vedení univerzity nemělo někdy neplánovaně zavítat na koleje, aby vidělo, jak vlastně žijí jeho studenti a netvrdilo na stránkách univerzitního plátku cosi o kulturních hodnotách posluchačů školy a nutnosti zvýšit náročnost studia. Osobně jsem přesvědčen, že do stávajícího rozvrhu několika seminářů, spánku do oběda a dlouhých nočních pařeb se už nemůže vejít ani minuta navíc.

Kapitola XIV

Se začátkem letního semestru přišel majitel OHC klubu Arnošt Doležal s geniálním nápadem a zavedl prémiové karty pro pravidelné zákazníky, kde se sčítaly útraty za jednotlivé večery a při překročení celkové částky tři sta korun bylo možno další večer konzumovat za výrazně snížené ceny. Efekt byl neuvěřitelný - zatímco dříve se známé tváře v klubu vídaly jednou až dvakrát do týdne, nyní tomu tak bylo denně. A když se blížil konec semestru a s ním konec platnosti karet, našlo se hned několik jedinců, jejichž klubové záznamy byly plné a čekaly na využití.

Doležal v očekávání vysokých tržeb navíc povolil, aby na jednu kartu člověk hostil nejen sebe, ale celý stůl, a tak bylo jasné, že poslední dny semestru skončí těžkými stavy. Proč také ne, když bylo možno vypít deset fernetů za cenu sedmi, omlouvali všichni své počínání.

Předposledního večera se v klubu sešli už jen Kocour, Martin, Ronny a Kryštof.

„V životě jsem se tak netěšil na prázdniny,“ podotkl Kocour při připomínce brzkého konce sladkého odpočinku na koleji.

„Co blbneš, s kým potom budeš chlastat? „ divil se Ronny.

„No právě, po posledních dvou týdnech mám plechovou hlavu a kamenný játra. Když si vezmu minulý týden: v neděli pařba tady, v pondělí bečka s Medvědářem, v úterý bečka s Lahváčem, ve středu pařba tady, ve čtvrtek taky tady, v pátek jsem měl diskotéku, v sobotu klinickou smrt a od neděle zase denně pařba tady. To je, kromě té soboty, jedenáctý den každý večer našrot.“

„Ty jsi nečet’ ten projev rektora na začátku školního roku, co?“ zeptal se Kryštof. „Tam jasně stálo, že studenti mají pilně studovat a nešetřit úsilím, protože studují pro svoji budoucnost.“

„To jo, budoucnost našeho kamenictví už teď leží v mejch játrech,“ souhlasil Ronny. „Akorát to slovo studovat mi tam nějak nesedí.“

„Dovedeš si představit, jak to kdysi za komoušů muselo vypadat, když se každéj musel vrátit na kolej do půlnoci?“

„To musela bejt děsná brutalita, to se muselo začít chlastat už někdy odpoledne, aby to člověk stihnul - do půlnoci vytuhnout.“

Dosud mlčící Martin se ozval: „Já slyšel, že to bylo šílený. Když jsi přišel mezi půlnocí a pátou ráno, tak si tě vrátná zapsala a kdo měl tři zápisy, toho podmínečně vyloučili z kolejí. A kdo čtyři, tak toho definitivně.“

„To snad ani nebylo možný!“

„Znáš Mirečka? Ten prý kdysi pařil a nestihl půlnoční tramvaj a protože se bál zápisu, tak došel někam za město a vyspal se v seníku. Ve čtyři se ale vzbudil zimou a tak šel na kolej. Cestou ho vyhodili z tramvaje, protože měl plnou hlavu slámy, ale nakonec došel, vrátná ho pustila a taky zapsala, protože došel za tři minuty pět.“

„To ovšem, pánové, ještě nic není proti nějakému Krtkovi od filozofů. Ten byl na bečce v parku a dorazil asi ve dvě v noci. Vrátná ho samozřejmě zapsala a on si až na pokoji vzpomněl, že v tom parku nechal bundu. Protože bydlel v prvním patře, vylezl z okna, sjel po okapu a za chvíli i s bundou znova zvonil na vrátnici. No a baba mu otevřela a znova ho zapsala. Řekl bych, že když to někdo kontroloval a uviděl dva řádky pod sebou napsáno Krtek, tak musel mít nutně dojem, že nejožralejší byla vrátná.“

„Což, pánové, není až tak výjimečný případ.“

„Vrátnou jsem neviděl, ale slyšeli jste už o té uklízečce u nás na patře, jak vytuhla na chodbě?“

„Ne, vykládej!“

„On to byl pátek a to jste už všichni zmizeli domů, takže nás na kolejích zbylo pár. Sedím si tak v pokoji, když se rozletí dveře, vtrhne tam Mrazík a huláká: V mezipatře leží úplně ožralá uklízečka. Pod' mi pomoct, zatáhneme ji do sprchy a ojedeme ji. Pod', dám ti první číslo.“

„Ten Mrazík je vážně hovado...“

„Tak jsem se tam šel aspoň podívat...“

„Do sprchy?“

„Vole, na schody. Jenže už ji mezitím objevil Dementěnko, takže ji odnesli. Nakonec se ukázalo, že nastoupila právě ten den poprvé a ráno ve skladu vychlastala celou Okenu. Takže tam ten den byla taky naposled.“

„To je v prdeli, tomu říkám svoboda akademický půdy, tohle vidět Helskínskej výbor, vždyť to je úplně evidentní porušení práva člověka svobodně chlastat.“

„Myslíš, že koleje jsou taky akademická půda?“

„No jistě, tys neslyšel jak Dejna vyhodila Lacovi kazeťák z okna?“

„Ne, naše Dejna?“

„Naše Dejna. Laco ani nepořádal žádnou pařbu, jen měl naplno puštěnou Metallicu nebo co, když tam vletěla Dejna, ať to okamžitě vypne. Tak ji vyhodil na chodbu, chvíli byl klid a pak se vrátila. Laco říkal, že nevěřil svej m očím, antož úplně klidně prošla pokojem, otevřela okno, popadla kazeťák a hodila ho ven. Ze čtvrtého patra!“

„Ten z toho musel mít první plochojevej kazeťák na světě!“

„Taky měl. Tak se nasral a šel to ohlásit na policajty, protože si myslel, že ji seberou a bude konečně klid. A policajti mu řekli, ať si trhne nohou, že koleje jsou akademická půda a že si nebudou dělat problémy.“

„A jak to teda vyřešil?“

„Laco? Po svým. Večer se ožral a když šel v noci na pokoj a chtělo se mu na záchod, tak to udělal u Dejny za dveřma. Vrátná samozřejmě na vrátnici chrápala, takže to našla až uklízečka v šest ráno a hned vletěla za Dejnou, ať si tu prasárnu přede dveřma uklidí. Holka asi deset minut ječela, že o ničem neví, ale pak jí uklízečka vrazila do ruky hadr a Dejna hezky vytírala.“

„Nekecej! A stálo to aspoň za to?“

„Ty vole, tos' měl vidět! Já se vzbudil, jak se ty dvě hádaly, tak jsem se zašel podívat. Neuvěřitelná hromada, asi jako by se za Dejnou v noci stavil mastodont. A vrcholem bylo, že po chodbě cural Laco, v ruce držel skripta, že se učí, a vždycky, když šel kolem, tak té uklízečce říkal něco o tom, že je strašný, jaký jsou některý lidi prasata, že on se chce učit a přes ten smrad se nemůže soustředit.“

„To snad ani není možný.“

„Ale on Laco už kdysi něco podobnýho udělal Mirečkovi.“

„Taky za dveře?“

„Ne, do sprch. On si všiml, že Mireček vždycky, když přišli se Zlatou nadrženy z kina, tak hned zamířili do sprch a na půl hodiny se tam zamkli.“

„No co, klasický kolejní víceúčelový sprchy. Nejdříve si zašukáš, pak se hned osprchuješ a jak ti je!“

„Tak přesně tohle Laca nasralo a když jednou zase půl hodiny bušil na dveře a pak vylezli ti dva uřícení jak koně, rozhod' se, že to v zájmu urychlení hygieny zatrhne. Počkal si, až šli zase do kina, a chvíli před

tím, než se vrátili, to tam došel udělat. Mireček se Zlatou pochopitelně vlítl do sprchy a Laco si přede dveře postavil židličku a čekal. A taky se dočkal, protože netrvalo ani minutu, ozvalo se zaječení, pak nadávky a ze sprchy vyletěl nahej Mireček a řval jak na lesy něco o hovadech.“

„A co Laco?“

„Ten to odnes, jelikož seděl před sprchou na židli a tlemil se jak idiot. Pročež mu Mireček jednu vystřelil. Laco jenom sebral židli a vrátil se s ní na pokoj. Pořád sebou ovšem mlátil smíchy, takže vylezla půlka patra a viděla nahýho nasranýho Mirečka, jak poskakuje po chodbě. Prostě paráda.“

V průběhu hovoru se klub postupně zaplnil a k vedlejšímu stolu si přisedla Lenka: „Čau, kluci, jak je?“

„Klídek, a co ty? Budeš příští rok bydlet tam, co letos? „ vyptával se Kocour.

„Jo, akorát tam nebudou žádný prvačky.“

„Vždyť jste letos žádný neměli, ne?“

„Měli, asi hodinu. Nějakej kretén na Správě kolejí totiž zvorál ty seznamy, kdo kde bydlí, takže já jsem s Alenou bydlela na jednom pokoji a Magda s Martinou na druhým a v tom našem byly nějaký dvě prvačky.“

„Třeba je tam dali, abyste je naučili chování na kolejích...“ poznamenal Martin.

„To by je tam po čtrnácti dnech rodiče odmítli pouštět, „ skočil mu Kryštof do řeči.

„Sprostáku!“ ohradila se Lenka. „To bylo jinak. Magda to zjistila, vešla k nám do pokoje, přišla k jedné té prvačce a povídá: Tak se zase sbal, odteď bydlíš vedle. A když se na ni ta holka koukala dost vyjeveně, tak Magda na to: Co je, nerozumíš česky, vydro? Prvačky obě vypadly a od té doby se nezdravíme.“

„To musela být dobrá škola života.“

„To víte, jak jsme bydlely s Maruškou, ne?“

„Ne. Ale vzpomínám si, že jste byly v prváku na jednom pokoji.“

„No právě. My tam tenkrát s Alenou dělaly skoro každé víkend nějaký mejdlo ve čtyřech a to víš, že postele byly pak zvaleny všechny. No, a Maruška každou neděli večer přijela, podívala se na svoji postel, zatvářila

se, jako kdyby vešla do cholerového baráku a převlíkla si vlastním povlečením, který zase v pátek ráno svlíkla.“

„Takže od té doby vás má tak ráda a je jen náhoda, že od druháku už s váma nebydlí.“

„Snad bys' ji, vydru, nelitoval?! Vždyť jsme jí do té postele nablily jenom jednou,“ zatvářila se Lenka znechuceně a odvrátila se ke svému stolu.

V pozdějším průběhu večera došlo k zajímavému okamžiku. Skupinka asi deseti lidí sedící u prvního stolu obdržela kolem jedenácté hodiny večerní nový konzumační lístek, neboť barmanovi původní nestačil a musel všechny čárky přepsat na papír formátu A4. Na náladě sedících bylo velké požití alkoholu poněkud vidět, nejvíce pak na tmavovlasém mladíkovi v čele stolu, který vyskočil na stůl a zvolal: „Ticho, následuje volba rektora univerzity.“

„Okamžitě dolů,“ přikazoval mu barman Arnošt.

„Klid Arni, dej si na nás dvojitého Johnieho Walkera, „ uklidňoval ho oslovený, na což barman zareagoval a zasunul se zpět za pult. Řečník na stole mezitím pokračoval: „Sešli jsme se zde... Sakra, oslovení. Takže, vážené dámy, milí pánové, drazí nepřítomní špti, hajzlové jedni aktivní, milá veřejnosti! Dovolte, abych vám představil nového kandidáta na rektora naší milované školy. Je jím zde přítomný pan Oldřich Jirák!!“

Na tato slova povstal další člen společnosti, zatímco řečník hovořil dále: „Nový, téměř jistě zvolený rektor vám nyní přednese svou úvodní řeč!“

Na stole došlo k výměně stráží a nová osoba akademické obce pronesla: „Můj program je stručný a nebude vás zatěžovat, tedy některé. Základní teze jsou tyto: Za prvé - okamžitě zrušit povinnost chodit na všechny přednášky, semináře a cvičení! Za druhé - okamžitě zrušit povinnost chodit na zkoušky! Kdo se nedostaví ani na jeden termín, dostává automaticky za tří! Kdo se dostaví, dostává automaticky za dvě! Kdo se navíc ještě rozpomene na své jméno a datum narození, dostává automaticky za jedna! Kdo se bude učit a nebude chlastat, dostává automaticky přes držku!! Za třetí - jediným povinným předmětem se stává paření! Semináře jsou povinné a konají se denně v libovolné hospodě! Na udělení zápočtu je třeba předložit účtenky! Za

čtvrté - dám si ještě vodku. Za páté - abstinenti jsou ihned vyloučeni ze studia! Za šesté - při vyučování se zakazuje kouřit marjánu, protože mi po ní bylo posledně blbě. Za sedmé - přikazuji ihned nakopat docenta Jokla do zadku! Tato rozhodnutí jsou nezvratná, na rozdíl od dnešní konzumace. Děkuji za pozornost!“

Kryštof se otočil zpět ke svému stolu: „Tak tohle slyšet někdo z rektorátu, tak se doživotně oprudí.“

„To víš, podhradí se bouří a vrchnost si válí prdele na zámku,“ konstatoval Ronny.

„Na rektorát!“ ozvalo se od vedlejšího stolu.

„Už je to tady, povstání lidu, defenestrace, poprava sedmadvaceti univerzitních pánů!“ komentoval Kocour.

Když těsně před půl druhou platili ve čtyřech lidech devět set korun, ležel nový rektor od vedlejšího stolu na klíně svého souseda a tvrdě spal. Kryštofa při cestě na koleje napadlo, zda by někdo vůbec poznal změnu, a došel k závěru, že z pohledu prostého studenta asi těžko. Jen mimochodem mu celá situace připomněla starého doktora Jílka, se kterým kdysi procházel kolem budovy rektorátu. Doktor se zastavil, ukázal na třípodlažní budovu a tiše pravil: „Když jsem tady studoval já, byl rektorát v přízemí a zbytek byly kabinety a posluchárny. Dneska je tahle budova celá rektorát a ze zadního traktu ještě dobrá polovina. Všichni ti úředníci musí mít nějaké platy a náš děkan se potom diví, pro odešel uprostřed roku doktor Mladý. Aby neodešel, když mu u Fischer Reisen nabídli dvacet tisíc měsíčně. U nás by tolik neměl ani s Nobelovou cenou a navíc by musel všechno psát na počítači dobrém tak pro šestileté dítě.“

„Možná by nebylo špatné, stát se úředníkem. Zvlášť tady,“ uvažoval Kryštof. „Jenže pak je celé mé vzdělání úplně na houby,“ blesklo mu hlavou. Vypitý alkohol bránil v sebeovládání, takže hlasitě pronesl: „Kašlu na rektorát, zůstanu na kolejích!“ Kocour se po něm překvapeně otočil a vzápětí se rozplácl na hromadě písku vysypané v zatáčce cesty.

Kapitola XV

Mrtvá tvář, řekl si v duchu Kryštof, když poprvé spatřil Ludvíka, nového kolegu propadlého z vyššího ročníku. Zcela apatický obličej jasně prozrazoval, proč dotyčný nepostoupil se svými spolužáky díky nevykonání osmi z devíti předepsaných zkoušek a nezískání deseti ze čtrnácti povinných zápočtů.

V běžném hovoru se Ludvík ničím nelišil od ostatních studentů, ale jakmile se diskuse stočila na školu, poklesl jeho hlas do hlubokých znuřených tónů.

„Jak se ti vlastně podařilo vypustit tolik zkoušek,“ divil se Kryštof.

„Neměl jsem na to čas ani chuť. Brácha má velkosklad a vzal mě jako společníka. Byl jsem na fakultě loni v prosinci a znova až teď v říjnu.“

„A chceš to vůbec dodělat?“

„Ne, ale máti by z toho asi posrala. Takže to radši ještě zkusím. Stejně mi to bude k hovnu, protože teď mám dobře desetkrát tolik než absolventi.“

„Jo, to je dost jasná volba,“ konstatoval Kryštof a usedl do lavice, zatímco Ludvík pokračoval v cestě až do první řady, kde bez nejmenší známky aktivity proseděl celý seminář.

Kryštofa při pohledu na zhroucenou postavu před tabulí napadlo jediné: „Mít velkosklad, tak se nebudu váhat ani minutu. A tenhle pošuk mě tady jenom vytáčí, jak si žije a bude žít. Stejně tu školu nikdy nedodělá.“

Kryštofovy předpoklady se vyplnily do roka a do dne. Ludvík se po třech týdnech pravidelné docházky opět přestal ve škole vyskytovat a dorazil až ke konci termínu pro vykonání zkoušek, to jest v září příštího roku. Po zamítnutí žádosti o prodloužení zkuškového období se pokusil zfalšovat podpisy přednášejících na pěti zápočtech, avšak byl odhalen a vyloučen ze studia.

V poslední den své přítomnosti ve městě ještě pozval Kryštofa a Tonyho do restaurace, kde se spolu svorně opili proklínající studijní oddělení i celou univerzitu. Pohled na vzdálenou postavu potácející se podél zdí byl posledním okamžikem, kdy Kryštof Ludvíka spatřil. Od té chvíle se již nikdy nesetkali.

Kapitola XVI

Z Čestmírova deníku:

Pondělí: Vstal jsem o dvacet minut později. Dopoledne silně nezáživná přednáška z algebry. Odpoledne zajímavější cvičení z geometrie. Večer: sauna a bazén. Vzhledem k dnešnímu rannímu zaspání jdu raději spát o hodinu dříve, tj. ve 21 hodin.

Z Kryštofova deníku:

Úterý: Včera dopoledne, když jsem tradičně nešel na přednášku, ukázal mi Martin tajně skrytý Čestmírův deník. Zpočátku jsem měl podivný pocit z porušování cizího soukromí, ale již po přečtení několika stránek bylo jasné, že o intimnostech nemůže být ani řeči. Ve svém efektu jde o deník značně nudný, zachycující pouze průběh hlavních denních událostí a vzhledem k Čestmírově neoficiálnímu celibátu bez jakýchkoliv pikantností. Proto si opisuji Čestmírovy záznamy ze včerejška a přidávám vlastní pohled na minulý den.

Pondělí: Dopoledne vypouštím přednášku. V poledne se mi nechce jít do bufetu a zamířím do menzy, je to blíž. Při obědě pokládá Ronny plastickou, ale velmi zdařile napodobenou mouchu na okraj Johanova talíře do omáčky. Ten si mouchy všímá až po zaječení holky sedící naproti, ale zato se ihned poté pozvrací.

Odpoledne naprosto debilní cvičení z geometrie. Zjišťuji, že Tonyho kresba na lavici: „Kdo se nudí, ať dokreslí vagónek! „ vzbudila značný ohlas a po třech týdnech se napříč celou deskou valí vlak o 42 vozech. Rozhodně nejlepších je několik cisteren s pivem a osobní vůz šesté třídy - že by někdo jezdil stejným rychlíkem jako já?

Večer marná snaha nalákat Čestmíra do hospody. Návrat po brutální pařbě ve čtvrt na tři v noci. Ve výtahu do našeho patra zjišťujeme že jsme kdesi zapomněli Johana, který předtím hojně zapíjel šok z mouchy v omáčce.

Na pokoji rozsvěcuje Kocour stolní lampu Čestmírovi zblízka do obličeje a vyptává se, zda jeho příbuzní nejsou židovské národnosti. Lahváč kope do dveří za kterými bydlí Hans Švestka a huláká na celou chodbu: „Vylez, Peckoun! Sčítání ovoce!“ Je za to seřván hlukem probuzenou vrátnou, která po zklidnění situace odchází zpět po schodech k vrátnici. Vzápětí se z druhého schodiště vynořuje Mlejn a šeptem nám vysvětluje, že zatímco byla vrátná u nás, nablil jí skrze kulatý otvor ve skle do vrátnice. Řveme smíchy na celou budovu, ale vrátná se už neobjevuje. Asi si čistí sklo.

Kapitola XVII

„Jak se těšíš na praxi?“ zeptal se Kryštofa před dopolední přednáškou Martin.

„Blbneš?? Dobře víš, co si o tom všem myslím. Já nikdy učit nepůjdu, to radši s kloboukem na ulici.“

„A proč teda studuješ učitelství?“

„Tak se podívej do novin na inzeráty na práci! V každém druhém máš jako požadavek vysokoškolský vzdělání. Jenže tak v jednom z deseti je taky napsaný, jaká vysoká škola to asi tak má být. A potom je taky úplně jedno, jakou vystuduješ.“

Náhle se otevřely dveře učebny a vstoupila docentka Šlapanická. Třída na ni hleděla jako na neblahé zjevení.

„Dohodla jsem se s panem docentem, že si prohodíme přednášky, já se potřebuji ve dvanáct hodin vzdálit.“

Než stará dáma prošla úsek mezi dveřmi umístěnými v zadní části posluchárny a pultíkem u tabule, byla učebna téměř prázdná. Přednášky paní docentky byly totiž již od starších ročníků vyhlášeny jako posezení pro obzvláště otrlé. I Kryštofův ročník se o této životní pravdě záhy přesvědčil, když přišel čas prvního semináře. Docentka hovořila při výkladu tiše a flegmaticky, takže pouze první a část druhé řady posluchačů měly, za předpokladu znalosti odezírání ze rtů, možnost pochopit, o čem přednáška je.

Jednou dokonce došlo k situaci, která přivedla všechny na přednášce přítomné k mylné domněnce o tragické události. Marek později celý případ popisoval slovy: „Mluvila a mluvila, když najednou ten hlas začal zeslabovat jako když ve walkmanu docházejí baterky a nakonec bylo ticho. My jsme se všichni báli zvednout hlavu, protože jsme čekali, že je tam vpředu za stolem tuhá. Naštěstí se najednou ozvalo: Ááááh, nádech, a hlas zase začal zesilovat a přednes pokračoval dál.“

Na nečekaně pozměněné přednášce tak zůstali pouze Tony a Kryštof, neboť u docentky psali své diplomové práce, avšak ze zásady si z docentčiných výkladů nepožívali zápisy, Dejna, jejíž rukopis připomínal stoletého lékaře v deliriu, a Magda, od níž si pak zápisky opisovali všichni ostatní posluchači.

Efekt z této situace plynoucí byl jednoznačný - pokud by Magda do sešitu zapsala, že Adolf Hitler byl druhým prezidentem Spojených států, odvyprávěla by tuto skutečnost celá studijní skupina na zkoušce.

Tony a Kryštof v průběhu přednášek plánovali večerní pařby a psali společná literární dílka.

„Pamatuji si jedno,“ komentoval o několik let později Kryštof: „Jak mě při zmínce docentky o jižní Africe napadla perfektní novinová zpráva o firmě, která se rozhodla vyvážet samoopalovací krémy do Etiopie.“

Kapitola XVIII

Zkouška z algebry se nebezpečně blížila a na pokoji 813 se rozhostila pracovní atmosféra. Čestmír se učil od časného rána, Martin odcházel s klíčem do studovny, odkud se navracel až pozdě odpoledne, a Robin kamsi na dva týdny odjel.

Kryštof seděl ve ztichlé místnosti a přemýšlel, zda se učit nebo ne. Jeho pocity se blížily pokročilé schizofrenii, neboť na jednu stranu dobře věděl, že měl již dávno začít, na stranu druhou mu bylo zle jen z pouhé představy pohledu do přednášek, o nichž nad slunce jasněji tušil, že i kdyby nastoupil učitelskou praxi, nebudou mu nikdy k ničemu platné.

Nejen dvanáctileté, ale ani šestnáctileté žáky totiž nemá nejmenšího smyslu poučovat o algebraických strukturách a jiných tajemstvích studované vědy.

„To se mám vážně naučit jen proto, abych měl jistotu, že mám jistotu pro případ aktivního pošuka z osmé třídy, který bude ve volných chvílích místo fotbalu počítat šesté derivace?“ užíral se v nudných odpoledních hodinách.

Později si uvědomil, že i tento účel není smysluplný, neboť i nejlepší studenti ročníku bleskově zapomínali tupě nabiflované poučky a po několika týdnech již nebyli schopni ani poradit svým u zkoušek méně šťastným spolužákům.

Kryštof vzniklé dilema obvykle řešil návštěvou baru, ale nemínil si připustit, že by neschopnost sebevzdělávat se nahrazoval pitím alkoholu, protože sedával celé večery na barové stoličce a srkal jednu černou kávu za druhou. Den před zkouškou si pak do nočního podniku dokonce vzal sešit a jen cvičně zkusil počítat příklady. Kupodivu to šlo a tak před udivenými pohledy barmana Arnošta popsal celý sešit výpočty a po druhé hodině ranní se vrátil na kolej v hlubokém zadumání, jak zvládnout teorii nastávající zkoušky.

Nakonec po dlouhé úvaze vypsál na tři taháky o rozměrech čtyři krát devadesát centimetrů asi sto nejdůležitějších vět, definic a důkazů a v sedm hodin se začal připravovat na cestu do školy.

„Jdeš tam?“ objevil se před půl osmou ve dveřích Miloš.

„Vypadá to tak,“ odušil Kryštof.

„A umíš něco? Já jsem se stihl naučit teorii, ale vůbec nechytám ty idiotský příklady.“

„Tak to jsem na tom přesně opačně.“

A s tím vyrazili na cestu.

Zkouška proběhla přesně podle Kryštofova odhadu. Zatímco v průběhu písemného testu kroužil docent Ostrý po třídě jako kybernetická myš a Miloš nenašel ani sekundu na vyptávání se na správné řešení u spolužáků, protože se po skončení písemné části musel odporoučet, při přípravě na ústní část zkoušky vydržel docent hlídat jen několik minut a pak Kryštofa i ostatní připravující se na dlouhé minuty opustil.

Kryštof tak chybějící znalosti bleskově dočerpál z taháků a po přečtení předepsaných příprav si od docenta, evidentně spokojeného již s bezchybně vypočítanými příklady a proto zkoušejícího jen velmi povrchně, odnášel jedničku.

„To je ovšem konec,“ napadlo Kryštofa v tramvaji při návratu na kolej. „Nejenže lze vystudovat vysokou školu bez toho, aby člověk chodil na přednášky, bez toho, aby chodil aspoň na povinné semináře, ono ji lze vystudovat i bez toho, aby se vůbec učil. A když si vzpomenu, co vyprávěl z naší fakulty vyhozený pitomec Radim, že na pedagogické se učí asi dvacetina toho, co u nás, a padesát stránek skript je pro ně smrtelná dávka... Tam snad musí stačit, když si člověk podá přihlášku ke studiu a pak se přijde zeptat na termín promoce.“

Kapitola XIX

Z Kryštofova deníku

Pondělí. Po dvou týdnech opět píšu do deníku. V nezaznamenané době se nestalo nic zvláštního, neboť jsem ji strávil v posteli s chřipkou a následně s druhou chřipkou, protože jsem nemohl strávit víkend v posteli s Petrou, což mě ovšem značně žere. Robin mi na toto povzdechnutí odpověděl, že on nestrávil ještě nikdy noc s nikým a také žije, na což nebylo možno reagovat jinak, než mu sdělit, že je mužské přirození.

Ráno mám velmi dobrou náladu a jdu proto i na dopolední přednášku. Většina třídy na mě zírá jako na zjevení, neboť mě letos na přednáškách ještě neviděli. Dvouhodinkovka je úžasně nudná, takže si dávám závazek, že letos již na další nepůjdu.

Místo do menzy jdu poobědvat do bufetu, protože se nechci otrávit. Jarouš z horního patra před časem přímo před kuchařkou prohlásil, že by se menza měla udat OSN, protože podle jeho názoru je hned za

okénkem na vracení zbytků jídel tajná továrna na chemické zbraně. Řekl to ovšem příliš hlasitě, takže od babizny v bílém dostal za odměnu ten nejhnusnější a nejmenší řízek, jaký jsem kdy viděl. Přede mnou stojící Jirka se neudržel a řízku pohrozil: „Takovej malej a ještě nespíš?!“ a sám dostal kousek hodný svou velikostí jídelny v Osvětimi. Hned po tomto zážitku jsem si za zbytek stravenek nakoupil konzervy a definitivně zamítl menzu jako možný zdroj výživy.

Kapitola XX

„Téma hodiny, ...“ nadechl se na začátku semináře docent Liška.

„Kanalizace!“ doplnil Kryštof polohlasně.

„Nikoliv, pane kolego.“ prokázal docent kvalitu svého sluchu. „Nícméně, pokud napíšete seminární práci o souvislosti dnešního tématu s kanalizací, sklidíte můj obdiv.“

„Pardon,“ omlouval se Kryštof, zatímco se třída smála.

„Nezdržuj,“ káral Jirka. „Za hodinu začíná fotbal, tak ať je rychle konec.“

Ač by se tato věta vzhledem k dvouhodinovému semináři mohla zdát silně nelogickou, měl Jiří pravdu. Docent Liška byl v minulosti postrachem a počet neúspěšných na jeho zkouškách často dosahoval i osmdesáti procent zúčastněných. Avšak poté, co nechal propadnout téměř třetinu ročníku a postižení podali stížnost na děkanát i rektorát univerzity, byl Liška nucen absolvovat delší nepříjemný pohovor s proděkanem studijního oddělení fakulty a vyslechnout důraznou žádost o zmírnění náročnosti studijních požadavků.

Docent se urazil a vyřešil věc po svém - přestal mít jakékoli nároky. Na přednáškách znechuceně odvykládal učivo a při seminářích nechal dva až tři dobrovolníky na tabuli předvést vypočítané příklady z domácího úkolu, zadal úkol nový a zpravidla do půl hodiny seminář ukončil.

Ani tentokrát tomu nebylo jinak a tak v době, kdy podle rozvrhu ještě seděli v lavicích, stáli Kryštof, Martin a Jirka na tribuně a sledovali výkony fotbalistů.

„Jsem hrozně zvědav, jak uděláme s takovou přípravou zkoušku,“ pochyboval Kryštof.

„V pohodě,“ uklidňoval Martin. „Co jsem slyšel, tak na zkoušky kašle stejně jako na všechno ostatní.“

Martinovo odvážné tvrzení se na zkoušce skutečně potvrdilo. Docent Liška zadal příklady a na padesát minut odešel z učebny. Přítomní tak měli možnost vzájemné domluvy a opisování z přednášek, avšak záhy zjistili, že všechny úlohy mají shodný rys - v přednáškách se nevyskytují a přednášenými způsoby je nelze příliš uspokojivě řešit.

„Mám jeden, to mu musí stačit,“ oznámil nahlas Kryštof.

„Já taky,“ připojil se Jiří.

„Pojďte mi teda pomoci, ty moje, to jsou krásy,“ zaprosil kolega Mařík.

Usilovnou spoluprací se tak do docentova návratu podařilo většině přítomných spočítat aspoň část jednoho příkladu.

Liška vešel, beze slova posbíral testy a zmizel ve svém kabinetu. Za necelou půlhodinku se opět objevil a ukázal na Jirku a Kryštofa: „Nejprve vy dva.“

„A jáje,“ povzdechl si Kryštof.

Zkoušející však měl příznivou zprávu: „Máte oba po jednom vypočítaném příkladu. Dejte mi indexy, bude to za tři.“

Docent záhy stejnou rychlostí vyřídil i dvojky a jedničky a obrátil se ke zbytku stojících nešťastníků: „Vy všichni nemáte ani jeden celý příklad dobře. Pojďte to zkusit s jinými.“

„To byly příklady pro první ročník gymplu,“ komentoval později celou situaci Martin. „Dal nám tři příklady a já to měl za deset minut všechno.“

„A co Ti teda dal za známku?“ vyptával se Jirka.

„To je jasný, ne? Všechny tři příklady správně, tak za jedna!“

Kapitola XXI

Pokud by nezasvěcený sociolog pátral, jakou vlastností se vyznačuje největší část studentů Univerzity, asi by s překvapením zjistil, že se jedná o totální odpor k armádě a základní vojenské službě. Snad proto bylo mezi posluchači značné procento držitelů modrých knížek a ostatní usilovně přemýšleli, jak se k této kýžené minipublikaci dopracovat. Být neschopným výkonu vojny se stalo ctí a povinností a potenciální branci nepokrytě záviděli jedincům prohlášeným za nezpůsobilé a snažili se rozšířit jejich řady.

Po Novém roce se zdálo, že mezi neschopné nastoupí nový zasloužilý člen Krtek, neboť se po bouřlivé silvestrovské noci následujícího rána zhroutil a po převozu do nemocnice u něho lékaři k všeobecnému překvapení diagnostikovali srdeční infarkt. Po léčbě a lázeňském pobytu sice nastoupil opět ke studiu a poznovu chodil na své obligátní snídaňové pivo, ale otázka jeho příslušnosti mezi modré šťastlivce se zdála být definitivně vyřešena. Jednoho dne však přišel do kavárny až navečer a tvářil se zachmuřeně.

„Co je, invalidní důchodče?“ otázal se Kryštof zpoza své třetí kávy.

„Pivo,“ otočil se Krtek na servírku. „Tak jsem byl na přezkoumání modrý knížky,“ sdělil Kryštofovi.

„Tak vítej mezi námi modrými průkazy, ne?“

„Ne. Přišel jsem tam, za stolem tři magoři v zelených mundúrech a proč prej potřebuju znova posuzovat zdravotní stav. Tak jsem jim půl hodiny vysvětloval, že jsem po infarktu, oni se ptali na kdejakou blbost a na závěr mi oznámili, že mi dávají odklad nástupu na dva roky a pak že se ukáže.“

„Cože,“ nechtěl Kryštof věřit svým uším.

„Jo. A dorazil to ten idiot, co tu komisi řídil. Na závěr mi řek', že dostávám odklad, protože nemůže posoudit, zda je infarkt nemoc trvalá nebo dočasná!“

Kapitola XXII

„Za tři, ty vole!“ hulákal Tony po chodbě katedry.

„Za tři, cos' mu tam vykládal? Že dvakrát dva je šest nebo že je Země plochá?“ divil se Kryštof.

„Jen počkej,“ varoval šťastlivec.

Na chodbě katedry se tísnilo deset studentů v očekávání nejhoršího. Drtič studentských iluzí profesor Pražský, přezdívaný pro svoji špatnou výslovnost Blekota, právě zkoušel a zatím výrazně nedodržoval svůj standard poměru úspěšných a neúspěšných kandidátů 1:1. Profesorovy metody navíc tragicky podtrhovala úroveň přednášek, kdy se Blekota již při vstupu do třídy nadechl, bleskově zapsal na tabuli téma hodiny a spustil lavinu zcela nestrukturovaných vět, takže zápisky poté připomínaly spíše román - nadpis kapitoly a několik stran souvislého textu bez jakýchkoli záchytných bodů. Přesně v této podobě pak Blekota vyžadoval znalosti a studenti právě z tohoto důvodu při přípravě s povzdechem sdělovali: „Jdu se učit Jirásků.“ Několik nešťastníků snaživších se látku opravdu pochopit a využivších cizích skript bylo na zkoušce rychle umlčeno otázkou, proč používají materiály z jiných škol, když mají k dispozici prvotřídní přednášky, a tak nezbyvalo, než se skutečně naučit Blekotovy šílené výplody.

Ze třídy se vyřítil Robert: „Já ho zabiju, rozřežu na kousky a nacpu ke každému výtisku těch jeho pozvánek na zkoušku. Dvacet minut se dřou a on mi pak řekne, abych přišel ještě jednou, protože moje odpovědi postrádají logickou konstrukci! Hlavně, že ty jeho přednesy ji mají!! To je přece hovado nejvyšší ráže!!“

Za Robertem zaklaply dveře vedoucí na ulici a hlouček čekajících ztichl. Snad všichni si vzpomněli na událost z minulého týdne, kdy Blekota ze stejných důvodů vyhodil ze zkoušky slečnu Věrušku. Ta pravidelně dostávala zprávám, kterak jí jeden ze spolužáků, o jehož lásku projevila zájem, sdělil, aby se vzhledem ke svému vzezření raději snažila prosadit ve studiu.

Věruška neúspěch u zkoušky nejprve oplakala a pak společně s dalšími podobně postiženými odešla do restaurace, kde se značně

podnapila a cestou zpět na kolej způsobila výtržnost, neboť uprostřed náměstí vylezla na zaparkovaný automobil a pronesla nevšední přednášku na téma: „Proč je profesor Blekota debil a co z toho plyne.“ Vcelku zajímavé vystoupení předčasně ukončila kolemjedoucí policejní hlídka a Věruška byla podmíněně vyloučena ze studia. Tento fakt poznovu oplakala a opětovně řádně zapila, ovšem již bez výtržností. Zato se však stala obětí chlípných nálad svého spolužáka Milana a v následujících týdnech hojně oplakávala a zvýšenou konzumací alkoholu zaháněla hrozící nebezpečí nechtěného těhotenství.

Ze třídy vyšel student Mikeš. „To je ale debil,“ pronesl ještě před dovržením dveří.

„Tak jestli toho vyhodil, tak jdu domů!“ pronesl Kryštof a sáhl po bundě.

„Tebe fakt vylil?“ ptal se Mikeše Laco.

„Ale hovno. Dal mi dvojku a přitom jsem mu řek’ úplně všechno, magor!“

„No proto,“ oddechl si Tony.

„To není o moc lepší,“ zchladil ho Kryštof. „Jestli on dostal za dvě, tak já mám šanci tak na šestku!“

S plynoucím časem přibývalo vyhozených i úspěšných a ubývalo čekajících, až na chodbě zbyli jen Kryštof a Laco.

„Jdi první, já ho na závěr dorazím,“ navrhol Kryštof.

„Jen si jdi sám, třeba mu na posledního akorát vyjde, že ten to má udělat, aby měl stejně vyhozených a úspěšnějších,“ oponoval kolega, ale přece jen do třídy vešel.

Na Kryštofa došla řada o deset minut později.

Jak se oběma vedlo, to zůstalo tajemstvím jedné třídy a tří zúčastněných osob. Faktem pouze zůstává, že ještě téhož dne se na pánských toaletách ve třetím patře fakulty objevilo povícero hanlivých nápisů o profesoru Blekotovi a že Kryštofovo jméno se nazítrí znovu objevilo na seznamu přihlášených ke zkoušce u profesora Pražského.

Kapitola XXIII

Po každé pařbě se dobře a hlavně dlouho spí. Kryštof míval dojem, že se vrátil do časů, kdy byl ještě nemluvnětem. Ráno před polednem vstal, osprchoval se, zadržel nutkavé pocity zvracení při pohledu na nechutný blaf v menze a odešel posnít do bufetu, kde sortiment nebyl o nic lepší, ale aspoň si zákazník vybíral, zda chce úplně zelený nebo jen nazelenalý salám, a mohl za případné žaludeční potíže děkovat pouze sám sobě. Poté se dospělé nemluvně dospalo a odešlo s dalšími kojenci za matkou-barmanem, jehož vysoké židličky každý večer tak vábně lákaly.

Inkriminované ráno ale probíhalo radikálně jinak. V nezvykle brzkou hodinu probudil Kryštofa dojem, že cestuje na lodi. Postel a její okolí se houpalo a promlouvalo Tonyho hlasem: „Vstávej zvíře, já taky nespím!“ „Vrať se do stáje, hovado!“ pokoušel se Kryštof odehnat noční můru, než mu došlo, že jde o skutečnost, a otevřel oči.

A skutečně, u postele stál Tony, mocně lomcoval žebříkem na horním lůžku a tvářil se radostně a znechuceně zároveň.

„Co blbneš tak po ránu? Jdi si kreslit a neruš slušný studenty odpočívající po nočních přednáškách!“

„Když vstaneš, řeknu ti dobrej kameňák!“

Tato nabídka Kryštofa postavila na nohy, které ovšem záhy vypověděly poslušnost.

„Víš co udělá Somálec, když najde konzervu fazolí? „

„To teda netuším.“

„Otevře si hospodu, ne!“

„Hoši, hoši,“ ozvalo se z opačného rohu místnosti. „Z tohohle se vtipy nedělají.“

„Jéje, Česťo, jak to, že už nesedíš ve studovně? A mezi náma, myslím, že by se Somálci určitě taky bavili, než by začali hledat, kde ta hospoda je.“

Na posteli ležící Robin nevydržel a hlasitě se rozesmál.

„No vidíš, tady je lidí a ty musíš budít zrovna mě,“ vyčítal Tonymu Kryštof.

„Nekecej a oblíkni se, jdeme chlastat, byl jsem na zkoušce,“ vedl oslovený svou.

„Tys' to snad udělal, nebo co? „ divil se Kryštof.

„Ne. A právě proto jdeme chlastat.“

„A co by se stalo, kdybys to udělal? „ zajímal se Robin.

„Šli bysme chlastat!“

Hospoda byla s ohledem na časnou hodinu již obstojně zaplněna, přičemž drtivou většinu přítomných tvořili studenti.

Kryštof s Tonym se chystali usednout, když se o dva stoly dál ozvalo: „Nazdar, podťte sem!“ Od jednoho ze stolů se šklebil Ronny: „Podťte, chci se vás na něco zeptat.“

„O co jde, pane výzkumníku,“ zeptal se nad prvním pivem Kryštof.

„Včera jsem šel po kolejích a viděl jsem tam Marušku, takovou tu zrzavou od vás z kruhu. Ona ještě studuje?“

„No jéje,“ potvrdil Kryštof. „To je jedna z největších nadějí ročníku. Jak ta to žere, to se často nevidí.“

„Tak to měl kdysi pravdu přece jen Johan,“ zamyslel se Ronny.

„Jakou pravdu? Co s ní měl ten magor společnýho? Ti dva vedle sebe, to je asi jako navrhovat manželství mezi lesbou a buzerantem,“ divil se Kryštof.

„No o to právě šlo. My jsme kdysi hned na začátku prváku byli, asi tak patnáct lidí, v Káčku. Všichni chlastali jak o život, jenom Maruška pořád ucucávala džus. Takže jsme ji chvíli přesvědčovali, ať neblbne, ale když si nedala říct, tak jsem počkal, až odejde na záchod, a nalil jí do toho džusu vodku...“

„To musel nastat rachot,“ poznamenal Tony.

„Taky že nastal, jen co se vrátila a zase se napila. To byste, pánové, nevěřili, co udělala. Vyletěla jak postřelená, držela si ruku před ksichem a běžela to vyplivnout na záchod. Pak se vrátila, normálně slzy v očích, a povídá: To jste mi neměli dělat! Hodila na stůl dvacku a vypadla.“

„Tomu věřím, ta je pořád ještě přesvědčená o tom, co jí řekli doma, že alkohol je metla lidstva a jeden panák ji podle příručky pro nezkažené holčičky přivede přímo do jinýho stavu. Akorát nechápu, co s tím má společnýho Johan.“

„On tam byl tenkrát taky, jako ostatně u každý pařby, a když to viděl, povídá: Tak to si pište, že tahle skončí jedině dvěma možnostma. Buď se časem objeví nějaký řízek, co bude mít dost trpělivosti, aby ji zlomil

a někde vyšukal v křoví, aby to holka měla napoprvé hodně hezký, a jak už to v těhle případech bejvá, přivedl ji šikovně do jinýho stavu...

„Myslíš, že je to ještě panna?“ divil se Tony.

„Ta? Určitě. Podívej se na ni a musíš to poznat po deseti vteřinách,“ přikyvoval Kryštof.

„Jenže to by nemohl udělat Johan, protože si vzpomínám, jak kdysi sbalil Martinu a za dvě hodiny se vrátil a povídá: To snad není možný, ona ještě byla panna. Ta mě tak zaprasila!“

„To že řek’,“ divil se Ronny. „Já jsem věděl, že je to debil, ale netušil jsem, že tak velkej. Ale abych to dopověděl, Johan tenkrát říkal, že ještě pravděpodobnější je, že bude takhle blbá pořád a jediný, co bude schopná dělat, bude učit se od rána do večera, což se taky, jak tak poslouchám, stalo.“

„Abys to nepřecenil!“ varoval Kryštof. „Zrovna včera jsem ji viděl u vrátnice na kolejích s nějakým vojákem.“

„Brácha,“ hádal Tony.

„Tak v tom případě šlo o incest, leda by u nich v rodině bylo normální držet se půl hodiny za ruce a potom si dát pusku na rozloučenou,“ mínil Kryštof.

„Tak to byl její borec, to se vsadím,“ hodnotil Ronny. „A to si taky pište, pánové, že jestli je ti nějakaj nadrženej blbec v zelenym... Mimochodem, kolik mu bylo?“

„Tak maximálně devatenáct.“

„Tak to je jasný. Von si chce zapíchat a vona v tom vidí prince, co si jí konečně našel. To bude, pánové, dokonalej průser, až ji ojede a vysere se na ni. Dejte si bacha, abyste neměli v kruhu sebevraždu.“

„Abstinentky,“ zadíval se Kryštof na dno püllitru. „To nebude žádná škoda.“

„Kokote, uvědom si, že ona si to hodí a stát přijde o prachy, co do ní tady nacpal. Víš, co je to peněz? Za to jsme všichni tři mohli denně dostávat každý ráno jedno studijní pivo.“

Tony se zadumal: „To by bylo vynikající. Představ si, přijdeš takhle po draku s kocovinou na seminář a ve dveřích hned dostaneš vyprošťováka.“

„No jo, ale to si to mohla rovnou hodit už na gymplu, nebo ještě líp už v mateřský školce, a dostávali bysme ty piva tři nebo čtyři,“ konstatoval Kryštof lítostivě.

„Krisi, ty seš fakt Vašek, prase a hovado,“ prohlásil Tony.

Jak ubíhalo dopoledne a záhy i odpoledne, přibývalo čárek na účtence přítomných. S úderem třetí hodiny se ve dveřích objevil Byznys.

„Nazdár,“ zahulákal Ronny: „Jak bylo ve škole?“

„Ty ještě hraješ na školu?“ divil se Byznys.

„Tak co sem chodíš tak pozdě, otvírá se v devět, to ti ještě nikdo neřek', nebo co?“

„Ty si přiča, já byl včera s Mrazíkem nejdřív U stařeny, pak u Arnošta a nakonec v pizzerii. Odjížděli jsme v sedm ráno taxíkem a když jsme dojeli k němu domů, tak ta jeho už nebyla doma. Myslím, že u Zímů bude dneska hodně horkej večer. A co vlastně slavíte, chlapi?“

„Tony slavnostně neudělal zkoušku,“ informoval Kryštof.

„Tak to jsme dva,“ otočila se od vedlejšího stolu Hansova věčně rozčuchaná hlava.

„Jak to, šprte?“ divil se Ronny.

„Já a šprt? Podívej se na mě, nevím kdo z nás dvou se do studia tak zabral, že si pro jistotu jeden ročník prošel dvakrát! Oni totiž ti učitelé jsou naprosto nezodpovědní. Zrovna dneska přijdu a pan docent byl natolik nepřipraven, že i když se snažil, musel jsem mu říct, že se sejdeme ještě jednou.“

„To znám,“ smál se Kryštof. „U nás na katedře se mi to v poslední době stává skoro na všech zkouškách. Akorát Uspávač hadů se vždycky tak snaží, že mu nakonec dám dvojku za snahu.“

V devět hodin večer se rozletěly dveře a ozvalo se řízné: „Jménem republiky vyhlašuji tuto hospodu za nezávislou a zavádím nulaprocentní clo na alkohol a pivo a prohibici na všechno ostatní!“

Hospoda se jako jeden muž otočila a spatřila ve dveřích Krtka stojícího ve značně nestabilní poloze.

„Pod' si sednout a neblbni,“ zvolal kdosi od vedlejšího stolu.

„Dámy a pánové,“ zařval Krtka na celý lokál a po zjištění, že vzbudil žádoucí pozornost, pokračoval: „Dneska se mi stalo něco neuvěřitelného. V Déčku jsem sbalil jednu kurvu a zatáh ji k sobě do kanclu. Poprvé v životě se mi stalo, že jsem v jedné ruce držel flašku, v druhé ruce cigáro a ženská mi ho kouřila...“

„Tak dost,“ zasáhla servírka. „Bud' se posad'te, nebo vypadn'ete.“

„To není všechno!“ nedal se Krtek. „Když už jsem byl skoro hotovej, tak se kouknu na okno a venku stojí nějakej chlap, přilepenej na skle a čumí na nás. No, zvadnul sem a bylo po šuku...“

„A sedět!“ srazila servírka veřejného řečníka na nejbližší židli.

„On ještě studuje?“ divil se Byznys.

„Asi jako ty,“ opáčil Kryštof. „Sere na to, jenže studijní oddělení zase sere na něj.“ V té chvíli si vzpomněl, jak nedávno potkal Krtkova spolužáka Bědu a ten mu vyprávěl o neuvěřitelných studijních postupech studenta Krtka. Dotyčný se totiž ani na své třetí vysoké škole nezpronevřil totálně přezíravému postoji ke studiu, jenže zde mu to, na rozdíl od dvou předcházejících fakult, tolerovali.

Náhle na Kryštofa upadl Tony.

„Ty už máš dobře plnou nádrž,“ chválil Kryštof při pohledu na Tonyho kalný zrak.

„Něco mě, vole, napadlo, ty vole. Podívej se kolem sebe. Já, ty, Byznys, Ronny, i když ten ještě, pravda, nestihnul propadnout, Krtek, Hans, támhle sedí Alena a všichni sme, ty vole, řádní studenti naší vážené univerzity. Máš z toho radost, vole?“

V Kryštofovi se v tom okamžiku smísila promile alkoholu s rostoucí nechutí mít s vysokou školou ještě cokoli společného. A tak se vztyčil a na celou hospodu zařval: „Dámy a pánové, dovolte mi, abych zde, vzhledem k sestavě přítomných, navrhl inovaci názvu naší milované školy. Navrhuji jí ode dneška říkat: Univerzita blbů!!“ Pak se sesul na židli, položil hlavu na pivem politý stůl a usnul.

Kapitola XXIV

Martin byl opět v těžké depresi.

„Včera to vypadalo naprosto skvěle a když jsem ji dneska pozval do kina, tak zase nemá čas,“ stěžoval si trpce a odešel na z pokoje na chodbu.

„On už ji zkoušel balit dávno, ne?“ vyptával se Kryštofa Robin.

„Hochu, on už to zkouší skoro dva roky a pořád není ochoten uznat, že nemá šanci. Proti jeho trpělivosti jsou všichni rybáři nerváci zralí na léčebnu.“

„A proč už to nezabalil?“ divil se Robin.

„To nechápe nikdo. Pravdou je, že Magda je nejhezčí z těch případů naší skupiny a možná taky z celého ročníku, takže to už zkoušel kdekdo. Jenže nikdo nevydržel tak dlouho, akorát Martin.“

„A kdo všechno ji zkoušel sbalit?“

„Kdybys na naší chodbě prošel jeden pokoj za druhým, tak v každém někoho najdeš. Já to, upřímně řečeno, zkusil taky, jenže mi po deseti dnech došlo, že tudy cesta nevede. Martinovi to, bohužel, nedošlo do dneška. Kdysi jsem ostatně konstatoval, že Magda je jak atomový reaktor - zvenčí nebezpečná a když se ji pokusíš otevřít, tak tě ozáří a léčíš se z toho hodně dlouho...“

„Počkej, to je ten klub ozářených, jak tady povídal Byznys?“

„Jo, to je přešně ono. Vzhledem k počtu členů je to už spíš slušná společenská organizace. A její čestný předseda před chvílí odešel.“

„A Byznys ji taky zkoušel?“

„Jistě! Letos na večírku fyziků. Zkusil to brutálně, jak má ve zvyku, a snažil se ji ožrat. Hochu, já jsem seděl u vedlejšího stolu a zatímco jsme s Ludvíkem vysosli jedno pivo, kolem prošly čtyři plata panáků. U toho stolu odpadávali jeden za druhým, Jirka odešel málem po čtyřech, Johan vytuhnul před hospodou na lavičce, a nakonec u stolu zůstali dva tuhý, jeden notorik od tělocvikářů, Byznys a Magda.“

„A dostal ji?“

„Právě, že ne. Skončili asi u dvaceti fernetů, Byznys byl dost těžce našrot, takže už jen koulel očima, ten atlet se nemohl trefit cigárem do vlastní huby a Magda vstala a odešla.“

„To není možný, kam to dává?“

„Toť otázkou, protože Byznys má na takovou dávku postavu, ale Magda neváží ani polovinu toho, co on.“

„No, to možná váží. Třeba to ukládá v kozách.“

„Tak to nelze vyloučit, tam by se toho vešly litry. Ale abych se vrátil ke Martinovi, ten se po každém jejím úsměvu domnívá, že je to zase nějaká výzva, tak to zase zkouší a zase si nabije čumák.“

„To snad ani není možný,“ hroutil se Robin smíchy, když vtom se Martin náhle vrátil.

„Nikdy neztrácej naději!“ hlásil. „Zeptal jsem se jí, co takhle příští týden a dala mi šanci.“

Robin se chytil za hlavu a upadl do vlastní postele.

„Martin zase dostal šanci, co?“ vyptával se o hodinu později Kocour.

„Jistě, dostal šanci,“ konstatoval trpce Kryštof.

„Z čehož jasně plyne, že v pondělí bude mít opět řádnou depku.“

Martin ovšem zatím radostně zářil a ochotně přijal Kocourovo pozvání do restaurace.

Vyrazili tedy ve třech a za necelou půhodinku již upíjeli první pivo.

„Stojí ti za to?“ káral Kocour Martina. „Kdybys chtěl, mohls' dávno píchat nějakou jinou.“

„Což má ovšem pravdu,“ přidal se Kryštof. „Musím uznat, že z nás tří vypadáš opravdu nepřitažlivěji.“

„Tak to bych zase netvrdil,“ křenil se Kocour.

„Dobře,“ uhýbal Kryštof sporu o míru mužské krásy. „Ale opravdu myslím, že nestojíš za takovou snahu.“

„To je láska, opravdová láska,“ povzdechl si Martin. „To vy dva nepochopíte.“

„Vysereme se na to,“ uklidňoval ho Kryštof, jenže než stačil nadhodit nové téma, otevřely se dveře pivnice a vstoupil jeden z prominentních opilců vyššího ročníku zvaný Inteligent, další dva studenti a Magda.

Martin zkameněl, chvíli beze slova sledoval čtveřici usazující se na druhém konci lokálu a pak skryl hlavu do dlaní.

„Soudný den nastal,“ konstatoval Kryštof.

„Říkala, že nemá čas, co?“ tázal se zúčastněně Kocour.

Martin několik sekund mlčel a pak zašeptal: „Objednejte mi dvojitou vodku, ale rychle, kurva.“

Kryštof se okamžitě zvedl a promptně od nálevního pultu přinesl žádaný nápoj. Nešťastník sklenku bleskově vyprázdnil, němě požádal číšníka o další a tiše pravil: „Asi zabiju Inteligenta.“

„Třeba je tu jen tak jako kámoš,“ uklidňoval Kocour.

„Ty vole, ty o tom asi nevíš,“ ujal se za zamklého Martina slova Kryštof.

„Inteligent se kolem Magdy točí až moc často. Nejbrutálnější bylo, když v pondělí přišla za Martinem, že nemá chleba, on jí dal skoro polovinu bochníku, všechno co měl, a za chvíli ji našel, jak Inteligentovi smaží topinky. To měl tady ten člověk taky nějaké násilnické sklony.“

„To se nedivím,“ prohlásil Kocour. „Já bych ho v tu chvíli asi pověsil za ptáka z balkónu.“

„Já se dneska opiju,“ konstatoval Martin. „A pak půjdu a pověším ptáka z balkónu.“

Zklamaný nápadník svůj opilecký závazek splnil v průběhu necelé hodiny. Po několika dvojitych vodkách přestal trpět depresí, začal se usmívat a dokonce čtveřici na druhé straně zamával.

„Vidím, že už tě to přestalo štvát,“ usmál se Kryštof.

„Jasně, přestalo. Vždyť je to stejně kurva.“

Kocour s Kryštofem nad vysloveným strnuli. „A byl bys ochoten jí to říct?“ zeptal se Kocour opatrně.

„Jasně, já to klidně dám na papír a podepíšu,“ tvrdil Martin.

„Tak tomu nevěřím, to mi ukáž,“ podstrčil Kryštof před chlubila kus papíru.

Vyzvaný nezaváhal a pečlivě vykroužil slova: Magda Polská je kurva. Pak přidal podpis a vrátil list Kryštofovi: „Zítra jí to můžeš dát!“

Ráno vzbudilo Kryštofa lomcování postelí.

„Vstávej!“ cloumal Martin palandou.

„Co blbneš, kolik je hodin?“

„To je jedno, vstávej!“

„Ježkovy voči, sedm ráno, škola žádná a on mě budí!! „ zvolal Kryštof zoufale při pohledu na hodinky.

„Co je?“ vyptával se probuzený Robin, ale Martin mu nevěnoval nejmenší pozornost a neustále opakoval ke Kryštofovi: „Vstávej!“

„Tak co teda je?“ otázal se násilně probuzený.

„Kde je ten papír?“

„Jaký papír?“

„Ten, co jsem včera večer podepsal!“

„Jo ten? Nevím, asi zůstal v hospodě.“

„Nekecej, kde je?“

„Dobře, bral si ho Kocour, aby se neztratil.“

Martin se otočil a jen v pyžamu vyběhl na chodbu.

„Co se mu stalo?“ divil se Robin.

„Včera večer se ožral a podepsal prohlášení, že je Magda kurva.“

„Cože??“

„Fakt, tady to mám,“ sáhl Kryštof do své bundy a podal Robinovi listinu.

„To se mi snad zdá,“ kroutil hlavou Čestmír. „Tak to by mohl být konec velkých depresí.“

„Nevím, nevím,“ pochyboval Kryštof a ukryl papír pod Martinův polštář.

Vzápětí do pokoje vrazil Kocour. „Krisi, pojd', prosím tě, tomu magorovi vysvětlit, že ten včerejší papír máš ty, on nám obrací pokoj naruby a jestli to bude takhle pokračovat, dá mu Mrazík brzo na tlamu.“

„Tak ho sem přiveď,“ souhlasil Kryštof.

Kocour odběhl a záhy dovlekl vzpouzejícího se Martina: „Kde je ten papír, chlapi?“

„Vždyť jsi chtěl, abych ho dal Magdě,“ divil se naoko Kryštof.

„Moc jsem toho vypil,“ odporoval Martin. „Teď chci papír zpátky!“

„Já ho nemám...“

„Tak jdu hledat ke Kocourovi!“

„Ne, do našeho pokoje už ne! Hledej si tady!“

Do slibně se rozvíjející hádky zasáhl Čestmír: „Tak už mu ten papír dejte!“

„Dobře,“ souhlasil Kryštof. „Máš ho celou dobu pod polštářem.“

Martin bleskově zašátral na označeném místě, listinu vylovil a roztrhal na malé kousky.

„A tak se zase pravda nedostane na světlo boží,“ komentoval Robin. Martin neodpověděl a vyšel s ručníkem a holicím strojkem z pokoje.

„Kam zas leť?“ divil se Kocour.

„Kam asi! Oholit, umýt se a vyčistit si kly, aby se Magdě líbil.“

„To snad ne,“ zapochyboval Robin.

„Kam se tak strojíš?“ otázal se o několik minut později navrátilivšího se Martina.

„Půjdu Magdě nabídnout, jestli nechce donést snídani,“ odvětil tázaný zmizel za dveřmi.

Kryštof se zadíval na zkoprnělého Robina a zkoumavě pravil: „Poslechni, nevíš náhodou, co psal doktor Mengele v těch svých skriptech o méněcenné rase?“

Kapitola XXV

„Tento způsob rána zdá se mi býti obzvláště nešťastným,“ parafrázoval po probuzení Kryštof větu klasikovu.

„Nechci ti do toho mluvit,“ poznamenal Martin. „Ale autobus jede za sedm minut.“

„V tom případě jede za sedmnáct minut další,“ odfrkl Kryštof. „Stejně nechci jít první.“

„Jenže nejdřív se píše test,“ upozornil Čestmír.

„Do prdele, na to jsem zapomněl!“ vyletěl Kryštof z postele.

Přes jeho intenzivní snahu připomínající epileptického medvěda však autobus nestihl a do učebny vřítel se tři minuty po osmé, právě ve chvíli, kdy docentka Radová zapisovala na tabuli text příkladů.

„Zkouška začíná v osm nula nula,“ pravila mrazivě.

„Velice se omlouvám, ale u nádraží došlo k nehodě a autobus tam deset minut zůstal stát.“

„Máte jezdit předchozím nebo chodit pěšky. A vy nebydlíte na koleji?“

„Bydlím, ale byl jsem ještě zatopit v bytě u strýce. Je po infarktu a špatně se pohybuje.“

Z lavic zazněl smích.

„Nechtěla bych spatřit váš výraz, kdybych toho strýce chtěla vidět,“ poznamenala docentka jízlivě. „Už si sedněte a přestaňte šaškovat!“

Kryštof usedl do lavice a vylovil z kuffíku čisté papíry, když se k němu přes uličku naklonil Ronny: „Řekl bych, jak tě tak poslouchám, co kecáš na zkouškách, že celý tvý příbuzenstvo je buď po smrti anebo systematicky vymírá.“

„Debile, kdyby ses tak idiotsky netlemil, tak to málem spolkla.“

„Ale hovno, je možná blbá, ale ne tolik.“

„Máte si zapisovat zadání a ne se bavit. Přijdete pozdě, snažíte se vymlouvat na příbuzného a ještě vyrušujete,“ ozvalo se od tabule.

V tom okamžiku se otevřely dveře učebny a vešla Dejna.

„Medvědi se dneska moc nevytáhli, jenom sedm minut,“ poznamenal polohlasem Martin.

„Já jsem zaspala,“ hlásila Dejna docentce s nevinným obličejem.

Radová na ni zírala jako na zjevení.

„Chudák grizzly, ten asi vypadá,“ komentoval poznovu Martin.

„Co má pořád s těma medvědama,“ zeptal se Kryštofa Ronny.

„Chápej, ona chodí všude pozdě, ale naprosto pravidelně. Deset až patnáct minut, to je přesně její čas. A někdo kdysi řek', že ji zřejmě cestou přes park vždycky přepadnou medvědi a než s nima Dejna dozápasí, tak přijde pozdě. Takže se jí říká medvědářka.“

„A to nemá hodinky, nebo co?“

„Má, ale holky vyprávěly, že když ony odcházejí na autobus, tak Dejna teprve vstává a pak dobíhá přes park pěšky a pochopitelně to nestihne. Nevěřil bys, že ona fakt přijde pozdě všude. Vrchol byl, když jsme byli na exkurzi a bydleli tam v takové díře těsně u hranic, ani si nemůžu vzpomenout, jak se to tam jmenovalo. Ale zkrátka: jediný hotel a sto otlučených baráků, úplná díra. Ráno v osm byl odjezd, všichni v autobuse, jenom Dejna nikde. Přišla až po dvaceti minutách po silnici od hranice a že prý hledala poštovní schránku. Čermák z ní byl na mrtvici. Jenže zatímco on tam poskakoval a nadával, ona pořád stála a dívala se na něj tím svým přiblblým úsměvem, asi jako teď. Takže jsme došli k závěru, že byla zřejmě vyzkoušet medvědy ze zahraničí...“

„Ještě jednou se budete domlouvat a můžete jít oba domů,“ ozvalo se od tabule.

Kryštof se bleskově zasunul do lavice a začal opisovat zadání příkladů.

Opsat řádky z tabule bylo záležitostí relativně snadnou, ač měla docentka Radová rukopis připomínající spíše lékaře se stoletou praxí, ale vlastní smysl zadaných úloh byl mnohem těžším oříškem. Kryštof si jen matně vzpomínal na příslušné pasáže přednášek a neviděl žádnou cestu k řešení. Náhle mu jeden z příkladů připomněl úlohu z maturitní písemné práce.

„No jasně, tohle nás přece učil počítat Buchar na gymplu,“ zahučel sám pro sebe a jal se řešit úlohu způsobem známým ze středoškolských studií. Neuplynulo mnoho času a objevil podobné souvislosti i u zbývajících problémů, takže když po dvou hodinách práci odevzdával, byl přesvědčen o slibném začátku zkoušky.

O to větší bylo překvapení, když docentka za hodinu oznamovala výsledky.

„Vy,“ otočila se ke Kryštofovi. „Vy jste předvedl vzácnou ukázkou naprosté neznalosti učiva. Ani jeden bod, to se nestává často.“

„To snad ne,“ bránil se Kryštof. „Měl jsem stejné výsledky jako ostatní.“

„To jste sice měl, ale nepoužil jste postupy podle přednášek.“

„To snad nebylo podmínkou, základem je přece správný výsledek.“

„To tedy bylo podmínkou! Středoškolské postupy si nechte pro střední školu, tady budete používat ty, které přednáším já!“

„Mám přece být učitelem na střední škole, tak bych snad měl umět středoškolské postupy,“ snažil se Kryštof oponovat.

„O tom se s vámi nebudu bavit. Prostě jste v tomto termínu neuspěl a můžete se jít přihlásit na další!“

Docentka tím považovala diskusi za skončenou a otočila se k dalším studentům. Kryštof jí za zády ukázal neslušný posunek a zamířil k východu.

„Kdyby tohle viděl Buchar,“ vzpomínal později na koleji na svého gymnaziálního učitele. „Ten se i za ten svůj mnohem nižší plat snažil, aby všechno nejen odpřednášel, ale taky vysvětlil, jak to počítat.“

„To víš. Jsi na vysoké škole, tady se musíš učit sám...“ poznamenal s úsměvem Čestmír.

„Fajn, ale proč pak musím chodit na nějaké přednášky a semináře, když nám tam hovno vysvětlí. Ať řekne rovnou: Tohle je seznam literatury a tohle otázky ke zkoušce. Takhle ztrácím čas čuměním na hodinách čtení ze skript.“

„To máš pravdu,“ uznal Čestmír vzpomínaje na osud vlastního sešitu přednášek docentky Radové. Sešit posloužil pouze při první hodině, než Čestmír zjistil, že docentka místo přednášení doslovně čte ze svých skript, a začal si toliko podtrhávat názvy jednotlivých kapitol, zatímco

sešit později skončil ve funkci trhacího bloku.

„A co bys asi tak od té starý píči chtěl?“ zjevil se dveřích Ronny. „Má tři roky do důchodu a chce to doklepat v klidu. Před válkou jí ukázal nějaké jiné kokot, jak se přednáší, a ona už to tak dělá. Vždyť se podívej, jak leze do prdele děkanovi, aby ji nevyllili, že je blbá jak tágo.“

„Já se na ni vykašlu a radši ji dokopu do kulata,“ vyrazil Kryštof za Ronnym, který po svém proslovu opět zmizel na chodbě.

„Ještě bys ji tím proslavil!“ poznamenal Robin do již zavřených dveří.

Kapitola XXVI

„To nejde!“ zvolal Marek, když si přečetl nabídku výběrových seminářů na další semestr.

„To teda nejde,“ souhlasil Kryštof. „Bud' můžu chodit na seminář k šílenci nebo k maniakovi. Seminář u normálního člověka je kupodivu obsazen.“

„Ale jak je to možný?“ vztekal se Marek. „Byl jsem tady v pondělí, to znamená před dvěma dny, a nic tu neviselo. Včera tady žádný naše přednášky nebyly a přesto se tam stihlo napsat dvacet lidí.“

„Upřesni si to!“ upozorňoval Kryštof. „Ne dvacet lidí, ale dvacet ženských. Já bych hádal, že jim někdo dal hlášku, že už ten papír visí. A ještě spíš než jim dal, tak jedné z nich dal a ona to řekla ostatním. A já se včera večer divil, když jsme potkali s Tonym Marušku a ta se dost debilně smála našim úvahám, kdy už bude konečně tenhle seznam viset.“

„A ty myslíš, že Maruška...“

„Hovno Maruška, ta bude pannou do konce života, pokud se neobjeví princ na bílém koni a případně i s bílým ptákem, ale vzpomeň si, kdo se tak měl k doktorovi na vánočním večírku.“

„Ty myslíš ...“ začal Marek, ale Kryštof mu zakryl ústa: „Bacha, Sabina!“

„Tak co, kluci, koukáte na semináře?“

„To koukáme, jak to, že to nejlepší je už plný,“ zlobil se Marek.

„To víte, měli jste přijít dřív,“ smála se Sabina.

„Klid, když mi to Džejdý slíbil, tak to vyjde, víš, že se s ním umím domluvit.“ uklidňoval Marka Kryštof.

„Jak to, a co?“ vyjekla Sabina.

„No aby otevřel ještě jeden stejný seminář, když je o něj takový zájem.“

„To přece nejde, co by pak dělali s těma dalšíma dvěma?“

„Strčili si je hádej kam,“ ušklíbl se Kryštof. Sabina se uraženě otočila a odcházela.

„Poslechni, tys' o tom jednal s Džejdým?“ divil se Marek potichu.

„To víš, že nejednal, ale nechtěl jsem té krávě udělat tu radost, že nás to štve.“

„Takže se tam stejně musím někam napsat...“

„Nesmysl, já se tam psát nebudu a fakt zkusím zajít za Džejdým.“

Vedoucí katedry přezdívaný Džejdý byl zřejmě v dobré náladě: „Dobrý den, dobrý den,“ opakoval Kryštofův pozdrav. „Tak copak potřebuješ?“

„Jdu se otázat, zda by nebylo možno vypsát ještě jednu výběrovou přednášku pro náš ročník, pane profesore.“

„Proč, vždyť tam máte tři,“ divil se Džejdý.

„Tak se tam pojdte podívat. Zatím je plně obsazen seminář doktora Čermáka a na ty zbývající dva se přihlásilo po dvou lidech. Nebylo by možno vypsát ještě něco třeba u doktora Šťastného?“

„Nic mi nevyprávějte. Chápu, že se chcete vyhnout doktorce Steinové i magistru Cykarskému, že?“

„To ano,“ přiznával Kryštof.

„Řekněte mi, co se vám na nich nelíbí?“

„Přednášky a semináře doktorky Steinové jsme zažili letos v zimě a musím konstatovat, že nás příliš nenadchly. Paní doktorka všechno vykládá podle skript a přesně stejné formulace vyžaduje u zápočtů a zkoušky. Předpokládám, že výběrové semináře by měly být především pro zájmové rozšíření vědomostí, zatímco v tomto případě lze oprávněně očekávat problémy při kolokviu.“

„A co magistr Cykarski, toho jste přece ještě neměli?“

„Promiňte, ale pan Cykarski si za první půlrok účinkování na katedře stačil získat značný odpor u nižších ročníků, takže já osobně nemám v úmyslu zakoušet jeho pedagogické metody na vlastním těle.“

„A copak se o něm říká?“ zpozorněl Džejdý.

„Údajně až příliš rychle zapomněl, že byl ještě nedávno rovněž studentem.“

„To je v pořádku, teď je asistentem a musí změnit přístup.“

„To ano, jenže, jak bych to vysvětlil... Asi takto - pokud máme vaše semináře, víme o vaší náročnosti, ale zároveň je na vás vidět i respekt k nám. Magistr Cykarski bere studenty jako přívěsek školy a chová se k nim jako k předmětům denní spotřeby.“

Džejdýho ocenění evidentně potěšilo, neboť se začal usmívat. „Dobře,“ prohlásil po chvíli. „Dnes ve třináct hodin máme zasedání katedry, navrhu rozšíření výběru pro váš ročník o další přednášku vedenou doktorem Šťastným. Můžete se zítra ráno zastavit a pokud bude záležitost schválena, vyvěsím rozpis na ten nový seminář.“

„Velice děkuji,“ couval Kryštof ze dveří a na chodbě čekajícímu Markovi oznámil: „Tak, a zítra ráno přijdeme zase my.“

Džejdý slib opravdu splnil a ráno vyhlásil nový seminář. Jako první se zapsal Marek a Kryštof poté zanesl jméno své a dalších patnácti zájemců, jimž tuto službu předchozího večera nabídl. Vtom vstoupil do dveří katedry Tony.

„Pojď se honem zapsat ke Šťastnému na seminář,“ mával Marek.

„Ona je i nějaká u Uspávače hadů?“ divil se Tony.

„Po včerejší domluvě Džejdýmu už je,“ přikyvoval se Kryštof.

„Dobrý, hade,“ chválil Tony a rychle podepisoval.

„Tak, a teď, pánové, do třídy a čekat. Jsem hrozně zvědav, co budou dělat baby, až zjistí, že si vychcaně zapsaly ten nejlepší seminář a my teď máme ještě lepší a hlavně jednodušší,“ odtahoval Kryštof oba kolegy od nástěnky.

Nemuseli čekat dlouho. Prvních několik jedinců se na nástěnku ani nepodívalo a až Martin si vzpomněl na Kryštofův včerejší slib považovaný za pouhé vychloubání.

„Jo, zapsal,“ potvrdil Kryštof dotaz.

„Vážně? Perfektní! A co na to říkají ženský?“

„Ještě si toho žádná nevšimla, ale to přijde!“

„To“ přišlo za několik minut: „To není možný, vždyť je ještě jeden seminář u Šťastného!!“

„Cože?“ vyletěla Lenka. „Tak proč jsem se psala k Čermákovi?“

„Ale to tam v úterý na výběr nebylo,“ ospravedlňovala se Sabina.

„A už je to plný,“ smál se Marek.

„Ty jsi přece vydra!“ vyjela Lenka na Alenu.

„Já za to nemůžu,“ bránila se oslovená: „Čermák tvrdil, že budou jenom tři semináře.“

„Aha,“ konstatoval Kryštof. „Tak zde sedí zdroj tajného styku s katedrou!“

Alena zrudla a vyběhla ze třídy.

„Ty jsi pitomec,“ pronesla Sabina opovržlivě směrem ke Kryštofovi.

„Já? Já nic závadného neřek'. Leda, že by existoval ještě nějaký jiný styk mezi Alenou a katedrou než ústní a písemný. Ale o tom nemám žádný informace, na rozdíl od tebe, jak vidím.“

„Blbče! A jak to, že je tam ten další seminář?“

„Stejně jako je možný, že ten u Čermáka byl zaplněný hned po vyvěšení. Rozdíl je jen v tom, že já to dokázal u Džejdýho vyjednat výhradně diskusí a ne za pomoci tělesných orgánů,“ vysvětloval Kryštof ironicky.

„Ty jsi fakt blbec!!“ zuřila Sabina a zamířila na chodbu za Alenou.

„Ta by potřebovala chlapa a byl by klid,“ konstatoval Jiří.

„Jestli chceš, půjčím ti kladivo,“ nabídl se Houmr.

„Proč kladivo?“

„Aby z ní byla dokonalá žena: hluchá, němá a s plochou hlavou na postavení piva.“

Kapitola XXVII

Tmavé zimní ráno probudilo pokoj 813 do apokalyptického pohledu. Protože Čestmír odjel shánět materiály k diplomové práci a Robin vůbec nedorazil, spali v místnosti pouze Martin a Kryštof. Oba byli předcházejícího večera kontrolovat stav okolních barů a nebylo divu, že jim osmá hodina ranní připomínala čas vhodný pro bdělost možná

dělníků u lisu, ale nikoliv vysokoškolských studentů. Přesto se oba v tuto brzkou dobu probudili, a to ve chvíli, kdy kdosi silně zabušil na dveře.

„To bude Kocour, chtěl přijít dnes ráno,“ konstatoval rozespálý Kryštof a nahlas zvolal: „Jdi do hajzlu, dobytku, tady se spí!“

Dveře se rozlétly a do místnosti vstoupila neznámá žena středního věku spolu s vedoucím koleje přezdívaným Dementěnko.

„Co si to dovolujete?“ spustila neznámá bez pozdravu.

„Pardon, myslel jsem, že je to kolega z vedlejšího pokoje.“ omlouval se Kryštof.

„Tak jste si myslel, že vše vyřešíte vulgárními poznámkami, že?“

„Panebože, zase jedna, co chce vychovávat vzorné občany,“ pomyslel si Kryštof a raději mlčel.

„Jsme zde kontrolovat pokoje,“ ujal se slova Dementěnko. „Můžete nám, pánové, vysvětlit, proč tato místnost není ve stavu daném kolejním řádem?“

„Jak to?“ podivil se Martin.

„Chcete snad, vzhledem k tomu, jak zde podlaha vypadá, tvrdit opak?“ otázala se ředitelka.

„Asi stejně, jako ty můžeš se svým slovosledem tvrdit, že rodiče nepracovali na gestapu,“ pomyslel si Kryštof.

„A co mají znamenat ty láhve od piva?“ vyjekl Dementěnko šmejdící mezi stoly.

„Ty nejsou moje,“ bránil se rozhodně Martin.

„Moje už vůbec ne,“ přidal se Kryštof.

„Tak čí jsou?“ zaječel Dementěnko nečekaně vysokým hlasem.

„Zřejmě si je tady někdo uschoval,“ konstatoval Kryštof.

„Vy už zde nechcete bydlet, vidíte?“ pravila ředitelka jedovatě. „Řekněte mi své jméno a jméno toho, co sedí u stolu s láhvemi.“

„Proč, já jsem nic neudělal,“ bránil se Kryštof.

„Už se nenamáhejte,“ ozval se Dementěnko sladce.

Kryštof se otočil a uviděl v jeho ruce svůj kolejní průkaz. „Co si to dovolujete? Mám dojem, že máte kontrolovat pokoje a ne osobní věci.“

„Začínám vás mít právě dost!! Ještě jednu drzou poznámku a setkáme se jinde!“

Kryštof zmlkl, dáma si opsala nacionále a opustila pokoj spolu s

Dementěnkem připomínajícím věrného psa.

„Ty ses právě obětoval za Česťu, vždyť ona se na to jeho jméno zapomněla podívat. A úklid taky nechala ležet,“ prohlásil Martin, ale hluboce se mýlil. Dveře se totiž vzápětí poznovu rozletěly a Dementěnko do nastalého ticha vztekle zařval: „Velice jste paní ředitelku rozčílili! Zapisuji tento pokoj do seznamu zcela neuklizených a pokud nebude do zítřka všechno zařít čistotou, budete předvoláni před kárnou komisí! A tebe!“ otočil se na Kryštofa: „Tebe si ještě podám!“

Dveře se naposledy s třeskem zavřely a ohromený Martin ze sebe vypravil: „To se mi snad ještě zdá...“

„No co, léčí si komplexy, trpaslík jeden zakrslej. Chodí tady po budově plný hezkejš holek, který na něj kašlou, a obecně vzato po budově plný budoucích akademickéjš titulů, zatímco on, vzhledem k vystupování, dokončil, hádám, tak maximálně učňák bez maturity.“

„To jsem zvědav, co na tebe hodí za průšvih.“

„To mě taky zajímá. On se dokáže mstít dost debilně. Uvidíme...“

„Není náhodou v kolejním řádu, že se kontroly pokojů musí předem hlásit?“ zajímal se Martin.

„Jistě, že je. Já jsem to hlášení viděl, jak ho vylepoval na zeď u vratnice. Zajímavý ale je, že za dvě hodiny už tam zase nic nebylo. Ovšem řádům bylo učiněno zadost, protože oznámení vylepili. Nedal bych moc za to, že ho sundal sám, zmetek.“

„A ještě nás přijde budit v osm.“

„No, ty vole, když tady byl v osm, tak ve spodních patrech musel začínat před sedmou. Začít tady bušit v sedm, tak ho snad zabiju.“

Do místnosti bez zaklepání vstoupil Kocour: „Taky u vás byl Dementěnko?“

„No jistě, šaškoval tady,“ odvětil Kryštof.

„U nás taky. Že si máme okamžitě vytrít podlahu a takový kecý. Pravdou je, že to od začátku semestru nikdo neudělal, ovšem vrcholem bylo, když našel za Mrazíkovým stolem flašky od vodky. Málem se z toho posral. Všechny si zapsal za nepořádek a mě ještě za drzý poznámky.“

„Vážně?“ rozesmál se Kryštof: „To jsme teda dva.“

„A víš co je nejlepší?“ pokračoval Kocour. „Vyslídil nám pět prázdnějch

flašek a nevyšimnul si, jak leží Lahváč.“

„A jak ležel?“

„No, z boku to trochu vypadalo, jako když je na zádech a má pokrčený nohy a to si asi taky ten blb myslel. Jenže omyl.“

„Měl tam ženskou,“ hádal Kryštof.

„Kdyby ženskou,“ smál se Kocour. „Sud piva!“

Kapitola XXVIII

Ráno na koleji nestálo za nic. Čestmír se probudil již před pátou hodinou ranní a nebyl schopen znovu usnout, k čemuž nepochybně přispívalo i dvojhlasné chrápání produkované Kryštofem a Tonym. Nešťastník proto po dvaceti minutách vstal, aby záhy zjistil, že v jeho osobních věcech přes noc opět přibýlo povícero poschovávaných portrétů Jana Palacha.

Tento žert vymyslel před několika týdny Kryštof, když při prohlídce archivu bývalého univerzitního studentského stávkového výboru našel velkou obálku s několika stovkami malých Palachových portrétů. Promptně si vzpomněl na Čestmíra a začal mu obrázky studentského hrdiny podstrkovat do všech myslitelných osobních věcí počínaje kapsami u košile a konče pouzdem na zubní kartáček a dvěma Palachy nalepenými na podrážkách bot.

Zatímco Čestmír lovil papírky ze všech možných i nemožných míst a tiše proklínal vynálezce alkoholických nápojů, probudil se Martin. Chvilí nechápavě mžoural, pak zavrtěl při pohledu na Čestmíra hlavou a poznovu zabořil obličej do polštáře, aby byl v půl osmé definitivně probuzen Tonyho hlasitými otázkami: „Krisi, nespi a hádej, proč nemůžou mít Mikuláš s čertem děti?“

Odcházející do umývárny zaslechl ještě Martin Kryštofovo mumlání: „Spi nebo tě zabiju!“ jakož i Tonyho odpověď: „Uhlí a oříšky jsou přece nekompatibilní, ty vole!“

V půl deváté Kryštof konečně nevydržel slovní útoky a rovněž pozvedl své tělo z lůžka. Protáhl se, nakopl směřujícího se Tonyho a na poznámku:

„Česťo, včera jsem ve výtahu potkal Palacha a ten povídal, že byl v kostele a zahřel pro víru.“ obdržel tradiční výtku: „Hoši, hoši!“

Po stručné ranní hygieně nastal problém, co s načatým dnem. Nemístné myšlenky, zda by nebylo na místě připravovat se, když termín Kryštofovy a Tonyho zkoušky připadá již na zítřejší datum, utnul vřítivší se Johan a jeho výkřik: „Lahvák konečně dorazil! Jdeme pít!“

„Fajn, beru! A kdy?“ vyzvídá Kryštof.

„Neblni, dneska se musíme ožrat s doktorem z katedry, aby nám to namazal.“ brzdil nadšení Tony.

„No jak chcete. Budeme v Grandu,“ odušil Johan a zmizel za dveřmi.

Do studovny odcházející Čestmír v duchu zalitoval, že ve vědecké knihovně nelze nocovat.

„Nazdar, Rudo!“ pozdravil Tony ve dvě hodiny odpoledne v kabinetu doktora Čermáka.

„Těbůh, hoši, sedněte a chvíli počkejte, musím zkontrolovat, jestli šel už Džejdý domů,“ odvětil oslovený a zamířil na chodbu.

„To zas bude zkouška,“ ušklíbl se Kryštof a vylovil z tašky láhev.

„Tak už je pryč,“ hlásil vracející se doktor.

„Tak se posad, máme pro tebe pozdrav z Valašska,“ prezentoval Tony láhev slivovice.

Ta ovšem byla pouze litrová a tak po necelé hodině nebylo co pít.

„Kluci, tamhle naproti fakultě se prodává sudový víno, skočte tam, mám tady plastový flašky,“ nastínil doktor pokračování.

Jak pravil, tak se i stalo a za dvacet minut byly čtyři litry červené tekutiny na stole. Neznalý příchozí by v té chvíli již jen s obtížemi rozpoznal, že je ve vědecké pracovně. Prázdné i plné sklenky, vzduch připomínající smog ve smrtelné koncentraci a u stolu trojice postavíček připomínající tři krále slavící narození čtyřicátéhošestého bratra Ježíše Krista.

Před osmou hodinou večerní se doktor vztyčil a upozornil oba spolčníky: „Za chvíli se zamyká fakulta. Co s tím uděláme?“

„Vyrazíme někam, kde mají zavíračku pozdějc!“ vyřešil problém Tony.

„To nejde, manželka čeká a poslední vlak jede za hodinu.“

„Nesmysl,“ zbystřil pozornost Kryštof. „Žena ti neuteče a přespat může u nás na pokoji.“

„Vážně? To je perfektní!“ neskrýval doktor radost.

Když hodinu po půlnoci dorazili na kolej a doktor se bez většího převlékání složil do Kryštofovy postele, netajil se Tony spokojeností: „Ještě nikdy jsem neměl zkoušku jistou už den předem, ale tohle vidím jako tutovku!“

„Já taky,“ přikyvoval Kryštof. „Ale teď jdeme taky chrnět, protože zkouška v nepřítomnosti z důvodu kocoviny, to by mohlo i na naší fakultě trochu vybočovat z normálu.“

Kapitola XXIX

Alkoholem promořené dny poslední ročníkové poznávací exkurze se chýlily ke svému konci. Závěrečný nocleh měli zúčastnění prožít v malém městečku na středním Slovensku.

„Dneska musíme pořádně zapařit, je to naposledy,“ ponoukal Kryštofa Marek již od dopoledních hodin.

Několik minut po ubytování v hotelu přišel s touto myšlenkou poznovu a tak spolu vyrazili do ulic. Po třech neúspěšných pokusech, kdy omylem navštívili parfumerii, hračkářství a místní muzeum Slovenského národního povstání, zahlédl konečně Marek vývěsní štít se spásným nápisem Reštaurácia.

„Co si budete přát?“ otázala se servírka po téměř dvaceti minutách čekání a několika Kryštofových provokativních poznámkách o prohibici na Slovensku.

„Dvě piva,“ objednal Marek a když dáma v bíločerném odešla, otočil se ke Kryštofovi: „Ukážeme jí, jak se chlastá u nás?!“

„Jistě, ať se baba trochu pohne, když přijeli hosté ze Západu.“

A tak, když se obsluhující dostavila se dvěma pivy, čekala ji další objednávka: „Dvě zelené, dvě borovičky a dva sifony.“

Zatímco se u pultu plnily sklenky, oba společníci u stolu využili volné chvíle a půllitry svižně vyprázdnili.

„Dvě piva,“ hlásil Kryštof při donesení předchozí objednávky. Servírka se zatvářila překvapeně, ale odešla splnit požadavek zákazníků.

Když ovšem přinášela šestou dodávku zelené, borovičky a sifonu, nezdržela se otázky: „Promiňte, on je dnes nějaký sjezd podnikatelů?“

„Ne, slavíme, že ráno nepršelo,“ uzemnil ji Kryštof.

Dáma nejprve strnula a po chvíli se zamikle otočila k odchodu.

„Jo, a dáme si ještě dvě piva,“ zavolal za ní Marek.

„V životě jsem se nestihl tak bleskově opít,“ vzpomínal později Kryštof. Měl svatou pravdu, neboť být po necelé hodině ve stavu nevidomého a hluchoněmého se i na alkoholem prosáklých kolejích podařilo málokomu.

„Jdeme se projít,“ navrhl Markovi, když chvíli předtím jen se štěstím zabránil vlastnímu pádu pod stůl.

„Sakra, borovička, pivo, tady to jede...“ mumlal Marek, ale nekladl myšlenky odpor.

Na chladném vzduchu jarního podvečera procitl a dal společné cestě nový směr: „Jdeme se popodívat na řeku. Vvíděl jsem ji cestou z autobusu a... a chci si v ní namočit ruku.“

„No tak kluci, copak neslyšíte?“ ozvalo se a Kryštofa kdosi chytil za bundu.

Oba opilci se otočili a spatřili Ilonu s Leonou.

„My na vás voláme a vy... No nazdar, vy vypadáte! Kde jste se stihli tak zpít?“

„Ukazovali jsme tady mmmístním, jak se ppije u nás,“ vysvětloval ztěžka Marek.

„Ti z vás budou mít vzpomínky na celý život,“ konstatovala Ilona.

„A co budete dělat dál?“ vyzvíдалa její společnice.

„Jdeme skočit do řeky, tedy, Marek si jde skočit do řeky a pak ještě někam zajdeme. Ostatně, viděl jsem ve vedlejší ulici diskotéku, nezajdeme na kávu a trochu hudby?“

„Určitě,“ souhlasily obě oslovené.

Po kratším intermezzu u vody, kdy se Marek pokusil zřítit do řeky a pouze díky dobře uloženým balvanům na mělčině se mu tento záměr nezdařil, zamířila čtveřice na slíbenou diskoshow.

„Tvař se střízlivě,“ přikazoval Kryštof Markovi a sám se snažil zakrýt obtížnou koordinaci vlastních kroků.

„Tam to pojede!“ sliboval Marek dívkám a s obtížemi lovil peníze na vstupné.

Uvaděči ovšem evidentně stačilo, aby vpouštění hosté byli lidskými bytostmi, neboť jinak nebylo možno vysvětlit několik postaviček polosedících či pololežících hned za vstupními dveřmi a majících zřejmě natankováno ještě více než oba příchozí dohromady.

„Budeme tancovat?“ ptal se Marek.

„No jistě, od toho jsme přece tady,“ podivila se Leona.

„No nazdar,“ povzdechl si Kryštof a zabořil tělo do sedačky.

„Je tu volno?“ otázal se mladík se slečnou a bez okolků usedli naproti Markovi.

„Jasně, sedněte si, tady to jede, říkal kolega,“ usmál se Kryštof.

Mladý muž vyvalil oči a věnoval se raději své partnerce.

Při tanci ovšem se projevilo, jak silně se alkohol podepsal na Kryštofově rovnováze a Markově bdělosti. Obě dívky se sice snažily, ale i přes jejich spolupráci společné pohyby připomínaly spíše postřelená dobytčata než tanec. Marek navíc po dvaceti minutách usedl ke stolu a odmítal vstát.

„Co si dáte k pití?“ otázal se číšník.

„Dvě koly,“ hlásila za sebe a Leonu Ilona.

„Nějaký džus,“ požadoval Marek.

„Máme Mirindu,“ nabídl číšník.

„Dobře, tak Mirindu.“

„A já si dám vodku a tonik,“ hlásil se Kryštof.

„Neblázni, už máš dost,“ krotila ho Leona.

„Nesmysl,“ odvětil napomínaný. „A pojď tancovat,“ vtáhl dívku zpět na parket.

Když po chvíli vyhlásil diskžokej přestávku, seděl už Marek nad Mirindou a tvářil se podivně.

„Co je, člověče, bav se, tady to přece jede!“ pošťuchoval ho Kryštof. Marek se napil svého nápoje, chvíli mžoural opileckými očky, pak položil hlavu na stůl a okamžitě usnul.

Dvojice na druhé straně stolu zděšeně zírala na nečekanou scénu a mladý muž se otázel: „Promiňte, to má po té Mirindě?“

Kapitola XXX

Ráno bylo kruté. Kryštof se jen ztěžka rozpomínal na včerejší noční návrat z diskotéky, při němž Marek naštěstí prokázal nečekanou vitalitu a bez problému doškobrtal až do hotelového pokoje, kde se zřítil na lůžko a poznovu usnul. Až nyní si Kryštof povšiml, že se večer nestihl ani vyzout.

Podíval se proto raději na druhou stranu, kde do peřiny těžce odtychoval Tony, evidentně účastný na jiný pařbě předchozího večera.

„Hade,“ zacloumal z postele visící rukou Kryštof. „V kolik odjíždíme?“

„V osm, vole,“ zamumlal probuzený.

„Já jen, že je osm deset.“

„No nazdar!“ vyletěl Tony zpod příkrývky. „Vždyť doktor slíbil pokutu jednoho panáka borovičky za každou minutu zpoždění při odjezdu!“

„Fajn, tak platíme flašku,“ ozval se Marek.

Tony se mezitím již vyřítit na chodbu směrem k toaletě a téměř srazil spěchajícího docenta Luďka. Ten se při pohledu do čerstvě probuzeného pokoje rozesmál: „A já měl strach, že budu poslední a budu platit!“

Nástup o dvacet minut později se kupodivu obešel bez větších námitek zbytku exkurze. Bylo patrné, že i jiné skupinky slavily poslední večer a dobrá polovina přítomných již opět dřímala. Doktor Rudolf vytíral z podlahy autobusu pivo, které si po ránu otevřel pro zlepšení rovnováhy, ale o které přišel pro neuvěřitelný třas v pažích.

Když se vozidlo konečně rozjelo, naklonila se ke Kryštofovi přes sedadlo Ilona: „Poslechni, až budeš příště s někým tancovat, neopírej si mu hlavu o čelo jako včera. Mám úplně ztuhlý krk.“

„Jak poručíte, barone,“ odvětil oslovený a zmizel v hlubinách posilujícího spánku.

Probudil se až při celní kontrole, ale citlivé nozdry pasových úředníků zřejmě příliš trpěly v alkoholovými výpary prosáklém prostoru autobusu a tak veškeré formality začínaly i končily bleskovou kontrolou podobnosti fotografií v pasech a jejich majitelů.

Vůz se po několika minutách rozjel a Kryštofovi začínalo být nesmírně líto, jak rychle se blíží konec poslední velké společné akce, která svým průběhem dokonale podtrhla celé vysokoškolské studium a jejíž delirické následky v lecčems nápadně připomínaly pocity z dosavadního studia...

Kapitola XXXI

Na konci čtvrtého ročníku se začalo zásadně měnit Čestmírovo chování. Dříve aktivní student a premiant ročníku stále častěji nacházel pro univerzitu pohrdavá slova a přestával obhajovat úroveň a smysl některých přednášek a seminářů, jak činival v minulosti.

Když jednoho dubnového dopoledne vstoupil do pokoje Pavel, spolužák z ročníku a zároveň studentský redaktor univerzitního Zpravodaje, a požádal Čestmíra o rozhovor pro svůj list na téma Pohled studenta na kvalitu studia, odkázal ho oslovený znechuceně na Kryštofa.

„Dobře,“ souhlasil Kryštof. „Půjdeme si sednout na kafe, ne?“

„Tak jak jde škola?“ otázal se Pavel ještě před zapnutím diktafonu.

„Čím dál víc nechápu, proč se některý věci vůbec musíme učit. Já to ostatně tvrdil už od prváku, jenže teď ke stejnému názoru dospěl i Čestmír a to už je na pováženou.“

„Víš co, vezmeme to jako součást rozhovoru. Takže: Myslíš si, že je kvalita učiva dobrá?“

„Nahráváš to?“

„Ovšem.“

„Fajn, odpovídám: Ne, jsem přesvědčen, že opravdu nutné učivo pro praxi by bylo možno shrnout do jediného roku a ne komplikovat

studentům pět let života nepotřebným balastem.“

„To je možná pravda, ale zase student získává jiný pohled na věc.“

„To nepochybně, jenže rozhodně ne v rámci učebních plánů. Za sebe musím uznat, že jsem celkem přesně zjistil, o čem je alkohol, cigarety, marjána a pár dalších drobností a taky jsem zjistil, proč si s nimi zahrávat anebo radši nezahrávat. A taky jsem přišel na to, že struktura slušných lidí a zmetků se rozhodně neliší ve skupinách rozdělených podle dosaženého vzdělání.“

„To mě taky překvapilo. Já jsem dřív vůbec netušil, kolik křiváků může být i na vysoké škole, což ovšem samozřejmě není součástí rozhovoru.“

„Čili nám vysoká škola přece jen dala něco do života, ovšem nejsem si jist, že zrovna tohle měli naši drazí akademičtí funkcionáři na mysli. Skoro bych spíš řekl, že si řada z nich oddechne, až odsud náš ročník vypadne.“

„To snad zase ne, takové problémy s námi nebyly...“

„Nerozumíš mi, já nemám na mysli studijní problémy, jako spíš to, jak se některým podařilo díky funkcím ve studentských aparátech trochu nakouknout do toho svinstva, co si tam nahoře pečou. Sám jsi tam přece dva roky byl, tak víš, o čem mluvím.“

„Já tam zase nic tak špatného neviděl.“

„Zato jiní ano. Když mi kdysi Igor vykládal o tom, co všechno zažil při výběrových řízeních na investice univerzity, tak už chápu, proč nemají peníze na zvýšení platů.“

„Igor vždycky trochu přeháněl...“

„Nemyslím, ostatně nic z toho nepustil na veřejnost a všichni víme, proč.“

„Neměl na to důkazy.“

„To možná i měl, ale dovedeš si představit, jak by skončil? Poslat policajty na kvestora, kancléře, prorektora a pár dalších panáků z rektorátu? To by si pak mohl rovnou proškrtat všechny termíny a zahodit index.“

„Pokud by dokázal, že je to pravda, tak je přece všechny odvolali, ne?“

„Jistě, odvolali. A co asi tak udělá nové vedení s člověkem, který sestřelil jejich předchůdce? Pomohl jim do křesel, fajn, ale v tu chvíli se stal nebezpečným, protože by mohl nakukovat pod prsty i jim. Ne, tohle

nikdy nikdo neudělá, pokud bude chtít dostudovat. A na druhou stranu, pokud půjde o člověka vyhozeného pro studijní neúspěch, tak to smetou jako pomluvu z pomsty a udělají z něho závistivce, který nedokáže rozchodit vlastní neschopnost.“

„Myslím, že to vidíš moc černě.“

„Těší mě, že ty se tomu aspoň blížíš. Taky jsem začal nejdřív pochybovat nad smyslem obsahu přednášek a dopracoval se až k otázce smyslu celé univerzity.“

„Ale to už je strašná generalizace, Krisi!“

„Možná je, ale pokud nedojde za ten zbytek školy k nějaké změně, budu doživotně pochybovat, proč jsem tady vůbec studoval, a na druhou stranu vzpomínat na všechny perfektní lidi, co tady byli se mnou.“

„Tak vidíš...“

„Jenže to je ten problém. My jsme se mohli zrovna tak dobře sejít někde ve firmě a nemuseli tady trávit pět let zčásti za státní prachy a zčásti na vlastní náklady. Uznej sám, že platit si studium sami, tak budeme za prvé věnovat víc času škole a na druhé straně by se škola snažila, aby si nás udržela, a nabídla by i něco víc, než jen debilní seznam povinných seminářů.“

„A co výběrové semináře?“

„Prosím tě! Co je to za výběr, když si mohu vybrat předmět, ale nemám možnost si vybrat přednášejícího! Takže nehledám nejzajímavější seminář, ale kompromis mezi solidním učitelem a smysluplností přednášek. To u mě není výběr, ale pud sebezáchovy!“

„To stačí, člověče,“ prohlásil Pavel a zastavil diktafon. „Mohu ti oznámit, že z toho, co jsi mi tady právě řekl, nepůjde otisknout ani pět vět. Uvědomuješ si vůbec, že děláme rozhovor pro univerzitní časopis? Víš, že ho sponzoruje univerzita? Jak dlouho si myslíš, že bych byl ještě redaktorem, kdybych se tohle pokusil prostrčit do vydání? Ani den!“

„Potom sis ale měl najít někoho, kdo by lezl univerzitě do prdele a neptal se na můj názor, když dobře víš, co si o škole myslím.“

„Takže chceš, abych přece jenom zašel za Čestmírem?“

„Ten tě pošle k čertu, protože má dost podobné názory, jenže je ze slušnosti, v jeho případě opravdu pouze ze slušnosti, nemínil ventilovat veřejně.“

Pavel dopil kávu, zaplatil účet a odešel.

Kryštof zůstal u stolu osamocen a uvažoval, jak by se situace vyvinula, kdyby byl rozhovor opravdu zveřejněn. Druhého dne ráno vytočil číslo redakce Zpravodaje a když Pavel zvedl telefon, řekl mu Kryštof jenom: „Sorry, měl jsi včera pravdu. Asi vážně neumím držet hubu a krok.“ A zavěsil.

Kapitola XXXII

„Já bych píchal, až bych brečel,“ prohlásil Mrazík při vstupu na pokoj 813.

„A proč to říkáš zrovna nám?“ zeptal se Kryštof. „Vypadáme snad jako ta prvačka, cos' ji dupal včera?“

„Tak z toho si nedělej srandu, to byla kunda k neroztrhání...“

„Ale no tak!“ ozval se od svého stolu Čestmír, jenže Mrazík se nedal rušit: „Takovou díru jsem snad ještě neviděl. To se muselo vidět zblízka, tak jsem...“

„Tak jsi vzal můj holicí strojek a vyholil ji. Já tam mám značkového Wilkinsona a on si tím holí ženskou, debil!“ ozval se ve dveřích stojící Kocour.

„Mrazíku, tebe kdyby chtěl někdo schematicky nakreslit, tak by mu stačilo namalovat velkého ptáka,“ ozval se Martin.

„Ale já takovej dřív nebyl, to až ta vysoká škola.“

„Nechceš nám tady snad tvrdit, žeš' byl na gymplu nevinný hošík?“

„No to byl! Na začátku prváku na vysoký jsem byl panic. Pak teprve přišla ta první. Vzpomínám na ni dodnes, takových jsem moc nezažil. A od té doby to jede. No řekni sám,“ obrátil se Mrazík ke Kryštofovi, „viděl jsi někdy někoho, kdo by jich ojel víc než já?“

„Neviděl,“ přiznal Kryštof. „Akorát je mi záhadou, jak je vždycky dokážeš tak bleskově zpracovat. Já na to samý obvykle potřebuju asi tři roky.“

„Tajemství, hochu. Ostatně, jak si myslíš, že jsem sbalil Moniku? Totálně našrot a uviděl jsem stůl plnej bab. Tak jsem si tam přised a vidíš - nejdřív mě vyhazovaly a za chvíli jsem ji měl.“ Mrazík se vítězně usmál a zmizel za dveřmi.

„Ten by si rovnou měl dát inzerát na nástěnku pro první ročník: Deflorace a průběžné protažení provádí Jiří Zíma - pokoj 815,“ pronesl znechuceně Kocour.

„Jo, a pod to ještě dodatek: Provoz non-stop, nejpozději patnáct minut od zavolání,“ poznamenal Martin.

„Pánové, myslím, že kdyby měla každá, ve které si ho Mrazík omočil, zčernat, tak to tady můžeme přejmenovat na koleje Nelsona Mandely,“ zvedl oči od novin Robin. „Maminka je v domnění, jak neudělala dobře, když dceru dostala k přijímačkám a na vysokou, a tady ji při první příležitosti ojede takový prase.“

„Ale víš co je zajímavý? Že ještě nikdy nic nechytíl.“

„Blbci mají štěstí, no. Ale na druhou stranu, vždyť je to pořád stejný.“

„Jo? Tak to ti někdy připomenu,“ smál se Martinovi Kocour.

„Co na to říkáš?“ otázal se Kryštof Čestmíra, když na pokoji osaměli.

„Radši nic,“ odpověděl oslovený.

„To se nedivím, když nepoužíváš sprostá slova,“ pomyslel si Kryštof.

Kapitola XXXIII

Trip byl zcela mimo reálný svět. Seděl na dlažbě balkonu a zíral ztuhle do nebe.

„Ten zase vypadá,“ ohodnotil Kryštof jdoucí si s Tonym zapálit na čerstvý vzduch.

„Co mu je?“ divil se Tony.

„Ty ho neznáš? Tomu tady nikdo neřekne jinak než Trip. Je o dva roky mladší než my a nějakým podivným způsobem prolezl až do třetího, ačkoliv ho potkávám většinou v takovémhle stavu.“

„A to nikomu nevadí?“

„To víš, že vadí. Ten blb se sjíždí tripem a když je náhodou při smyslech, tak aspoň hulí marjánu a chlastá. Když sem přijdeš a ucítíš trávu, tak máš sto procentní jistotu, že ho někde najdeš sedět, balit nový cigáro a přitom hulit to předchozí.“

„A to s tím nikdo nic nedělá?“

„Kdo by s ním asi tak co dělal? Je vidět, že nebydlíš na koleji. Nás to až tak nesere, pro Správu kolejí je jednodušší buzerovat ty, co si schovávají prázdný lahváče pod postelí, a policajti? Koleje jsou akademická půda a než by se sháněli s povolením vstupu, tak na to kašlou. Víš jak dopadli, když chytali Máru.“

„Kterýho?“ divil se Tony.

„Tys' neslyšel, jak Kocoura a Johana vyloučili z kolejí na zbytek školního roku?“

„Kocoura? A kdy?“

„Jak jsme se připravovali na zkoušku u Rudy.“

„Připravovali? Myslíš, jak jsme se nejdřív den předem všichni tři ožrali přímo na katedře, začali si tykat a potom ještě dojížděli to víno tady? To byla fakt příprava, když jsme k němu pak ráno šli na zkoušku ještě nalítí, stejně jako zkoušející.“

„No byla, hochu, byla. Na tu nezapomenu. To bylo poprvé a myslím, že i naposled, kdy můj zkoušející spal noc před zkouškou v mé posteli, zatímco já v Čestově a ty, jako další zkoušený, na zemi ve spacáku.“

„To byla dobrá zkouška, já nevěděl ani slovo.“

„Já taky ne, takže mi to nedalo a ve dvě ráno jsem se na chvíli šel učit na chodbu. Tak si tam sedím v kuchyni a najednou jde kolem dveří Kocour. Tak povídám: Co tady blbneš takhle v noci? On se ani neotočil, šel dál a najednou - tři kroky za ním prošli dva policajti v uniformách, člověče! Já čuměl jako puk, za chvíli šli všichni zase zpátky a až odpoledne, tos' už odjel domů, jsem zjistil, vo co vlastně šlo. My jsme je ten večer potkali u parku, jestli si vzpomínáš.“

„Jo, byl tam Kocour, Johan a nějaký třetí maník.“

„A to byl právě Mára. Dělal tenkrát městského policajta a přijel se podívat za Johanem. Samozřejmě se s Kocourem pekelně ožrali a když už se vraceli, potkali nějakýho Araba s bílou holkou. Johan byl ve formě, takže se neudržel a když je míjeli, prohlásil, že nechápe, jak si nějaká ženská může nechat protahovat díru jenom kvůli blbejm dolarům. Arab to pochopitelně slyšel, tak vyletěl, shodil sako a chtěl se začít prát. Mára ovšem nezaváhal, vytasil bouchačku a že vystřelí, jestli Arab okamžitě nevypadne. Jenže ten se nedal, skočil po Johanovi a ten ho hodil do křoví. To Araba pochopitelně rozzuřilo ještě víc, vyletěl z keřů, jenže Mára už neváhal a vystřelil mu nad hlavu. Kocour na to vzpomínal,

že netušil, jak rychle umí takovej barevnej utíkat. Jenže Arab doběhl k nejbližší budce a zavolal policajty a ještě ke všemu z tý budky viděl, na kterou kolej ti tři jdou. Takže si pro ně poliši dojeli až do pokoje, jenže našli jen Johana a Kocoura, protože Mára vytuhnul někde na záchodě. Znova už na koleje nemohli a tak se vrátili až v šest ráno s povolením rektorátu k prohlídce a kdyby Mára tolik nevypil, tak ho nikdy nenašli. Jenže on i ráno sotva chodil a potkal se s tím Arabem a policajtama u vrátnice. Tudíž Johana a Kocoura vyloučili z kolejí a Mára má na krku soud za výtržnost.“

„Pravdou je, že tohle přehnali.“

„Možná, jenže víš, co je lepší? Představ si, kdyby Máru nechytli hned u vchodu, tak prohledávali pokoje a kontrolovali, kdo tam spí. A co by asi tak našli u nás? To by vstoupilo do dějin, protože nechat přespat načerno kámoše, to tady dělá kdekdo, ale nechat načerno přespat učitele, to by byla opravdu novinka. No, a abych se vrátil k Tripovi: to byl tenkrát první a poslední případ, kdy se policajti na koleji objevili, takže tady ten vůl může klidně ležet dál, dokud si toho jednou nevezme moc.“

„A myslíš, že ten Arab vážně platil v dolarech? „

„Kdysi se s tím chlubila Ema, jenže tý když objednáš panáka, tak ti nejdřív dá a pak bude vypravovat cokoliv.“

„Kde bydlí,“ vyptával se Tony. „Na jednoho panáka ještě mám.“

„Ty si nedáš pokoj, co? Jít do postele z Emou, to si radši sedni k Tripovi. Spíš budu věřit, že má čistou stříkačku než že Ema nemá žádnou nemoc.“

O několik dní později se ukázala správnost Kryštofových úvah. Trip v silně podnapilém stavu kombinovaném s nezjištěným narkotikem usnul uprostřed náměstí a byl policejní hlídkou převezen k vystřízlivění na záchytnou stanici.

Po propuštění a zaplacení nemalého finančního obnosu za nechtěný nocleh se zařekl, že již nikdy nebude pít a fetovat jinde než přímo na koleji, což také nadále úspěšně dodržoval.

Kapitola XXXIV

Pátého června skončilo dramatické napětí státních zkoušek. Ti, kdož je vykonali úspěšně, chystali se oficiálně převzít tituly, ostatní se domlouvali na náhradních a opravných termínech. Kryštof seděl v klubu a přemýšlel, proč vlastně téměř dobrovolně opakoval ročník a zda by nebylo výhodnější rovněž ukončit studium co nejdříve. Nakonec došel k názoru nelitovat přidaného roku mládí, i když vyváženého rokem nutnosti navštěvovat školu.

U barových židlí se objevil Marek: „Co tady děláš, ty dneska nepaříš?“

„Ono se dneska paří?“ divil se Kryštof.

„No jistě, někde to už dávno jede, jenže já nevím kde.“

„Já taky ne. Sedni tady, pokecáme.“

„Tak kdo na mě počká?“ zeptal se Kryštof, když Marek dosedl.

„Dost lidí, minimálně Tony. To víš, ne?“

„Jo, on tam přece vůbec nešel. Má práci a kašle na státnice.“

„Ten se uživí i bez státnic - jako komik.“

„Poslechni, když už o něm mluvíme, máš taky občas dost blbej dojem, že jsme si z něj dělali srandu přes všechny slušný meze?“

„Mám, člověče. Ale jak mu to říct... Přece za ním nejde přijít: Tony, sorry, byly to debilní vtipy, ale my tě stejně máme rádi.“

„Zkrátka je to fajn člověk a my z něj dělali blba, jak je jen to šlo.“

„Já myslím, že to bere. A taky mám dojem, že se s ním nevidíme naposled. Bude přece letos nějaká letní akce?“

„Jistě, už to mám v počítači, akorát vytisknout a rozeslat pozvánky.“

„Takže se s Tonym ještě uvidíme a zavzpomínáme na ty naše dokonalý hovadiny za posledních pět let. A je nutno uznat, že Tony se na nich nemalou měrou podílel.“

„Já si vzpomínám, jak tenkrát poslal Jiřkovskýho na neexistující seminář a ten se pak byl vyptávat až na děkanátu, kde se má vlastně hlásit. Pak honil Tonyho po chodbě a mlátil ho indexem.“

„To ještě nic není proti tomu, co provedl Mírovi na chmelu, tos' tam tenkrát nebyl. Bydleli jsme na kolejích a to se ví, že se každý večer chlatalo jako o život. Míra se jednou v děsným draku vrátil asi v jedenáct a sotva trefil do postele. Stihl si ovšem ještě před vytuhnutím nařídít

budík a Tony to viděl. Takže mu posunul ručičky a když budík začal za hodinu zvonit, vytáhl Míru z postele, že je nejvyšší čas, jelikož dole u vrátnice čeká autobus. Míra byl pochopitelně ještě úplně našrot, takže si ani nevšiml, jak je venku pořád tma, a za chvíli bušil na vrátnou, ať mu okamžitě otevře dveře, protože na něj venku čeká bus a on musí jet pracovat. Vrátná chvíli nevěřila vlastními očima a kdyby Míru neodvedli zpátky na pokoj další lidi, co se vraceli z hospody, asi by zavolala záchytku.“

„Tak to je typicky Tonyho akce.“

„Ovšem tenkrát to vypadalo celkem normálně, protože se dělaly horší věci. Primitiv kupříkladu jednou přišel a místo, aby spadl na vlastní postel, zřítíl se ke Slávovi a okamžitě ho poblil. Sláva vyskočil, vytáhl Primitiva za límec a takovou mu střelil, že ten propadl skrz sklo ve dveřích a zůstal viset přes rám. Já v tu chvíli už viděl, jak mu taháme ze žaludku střepy, co uvízly v rámu, jenže když jsme se toho blba pokoušeli opatrně zvednout, tak vstal sám a povídá: Už mě nechte konečně spát. A ustlal si v koupelně.“

„Jak vlastně skončil Primitiv?“

„Vyhodili ho po prváku, protože tak dlouho odkládal termín z geometrie, až zbyl na ten úplně poslední, na který mohl jít neomezený počet lidí. Jenže tohle udělal kdekdo a pak tam bylo asi šedesát přihlášených. Docentka se pochopitelně nasrala, protože na předchozí termíny vždycky přišli tak dva nebo tři zájemci, a oznámila, že když je tedy šedesát přihlášek a ona bude zkoušet šest hodin, tak má každý šest minut, aby ji přesvědčil o svých znalostech. Tenkrát skončilo asi třicet lidí a mezi nimi i Primitiv a Sláva.“

„Zkouška za šest minut, co bych za to nejednou dal...“

„To já taky, ale tahle byla bez opravných termínů.“

„To byl děs, to je jasný. Na druhou stranu, já zažil taky zkoušky, kde jsem jich potřeboval pět.“

„To já taky. To považuju za vůbec největší pitomost, nějaký omezený počet možností. Stejně polovina učitelů nezapisovala, když člověka vyliili. A pak zase bylo několik, kteří sebrali termín a jeden se pak klepal strachem, aby nevyletěl definitivně.“

„V tom byl expert Hakl, ten pro jistotu nechtěl dávat ani zápočty.“

„O tom jsem slyšel, to je prý úžasná kreatura.“

„Kurva je to. Angažuje se v charitativních akcích a nutí studenty, aby se zúčastnili taky. Druháci mi vyprávěli, jak jim dal na vybranou - buď psát závěrečný test, který rozhodne o udělení zápočtu, anebo půjdou dobrovolně darovat krev a dostanou zápočet okamžitě.“

„To snad ne...“

„Ale jistě! Toho hajzla nemá nikdo rád, snad s výjimkou těch, co ho drží na katedře. A nejhůř na tom byl Borja. Ten se dostat Haklovi do ruky, tak nikdy nedostudoval. Naštěstí Borja skončil dřív, než tenhle šílenec začal učit.“

„A proč se tak nesnášeli?“

„Hakl byl Borjovi fuk, ale obráceně to rozhodně neplatilo. Kdysi se Borja ožral a vyprávěl, že se znají z gymplu. Hakl prý byl vždycky šprt a hrozně se vytahoval jak známka, tak i dobře situovaným příbuzenstvem. A jednou, když jen tak z fóru roztrhal spolužákovi tahák, se jich pět domluvilo, zatáhli Hakla na záchod a tam ho seřezali, co se do něj vešlo. Jenže to udělali chytře, protože tři ho drželi, další dva mu stáhli kalhoty a napráskali mu na holou prdel kusem kabelu, co někde našli. Byl z toho průšvih jako vrata, jenže třídní zřejmě neměl mazánka v lásce a tak při výslechu před celou třídou chtěl vidět způsobená zranění. Hakl se ovšem styděl vystrkovat zadek, takže nakonec dostal jen jeden z těch pěti třídní důtku, protože ještě sám iniciativně nakopl Hakla zepředu mezi nohy a tohle zranění už třídní vidět nechtěl.“

„Tím se ovšem vysvětluje, proč se místo na ženský vrhnul na vědeckou dráhu.“

„Určitě. A ještě líp se tím vysvětluje, proč při hodinách, místo aby seděl za katedrou, celou dobu skáče po třídě.“

„Jasně, na zjizvený prdeli se sedí dost zle. Jak to ale poslouchám, mám dojem, že ho tím kabelem měli přetáhnout i přes hlavu. Třeba by z toho zblblnul a nesmrděl na univerzitě.“

„Ted už je ti ovšem, doufám, jasný, proč Borju nesnášel na život a na smrt. Víš co, „ povzdechl si Kryštof, „budeme radši chlastat. Protože při pomýšlení na Hakla mám chuť vzít řádnou zásobu kabelů a vyrazit na fakultu.“

Kapitola XXXV

Překvapivě chladnou nocí nastupujícího léta se k areálu kolejí blížily tři postavy. Zatímco noc pomalu ztrácela svoji sílu, nad třemi navrátilci do lůna akademické pudy vládl alkohol pevnou a nehynoucí rukou. I přes těžkou lihovou oponu však ke třem párům uší pronikl zoufalý výkřik vycházející z parku před kolejemi.

„Hele, ty vole, asi vražda,“ zamumlal Kryštof.

„Spíš bych hádal, že Mrazík právě ojíždí svoji poslední univerzitní oběť,“ oponoval Tony.

„Jelikož ovšem už přefiknul všechny baby, šuká teďka v křoví Dementěnka...“ rozesmála Martina svérázná představa zneužívaného vedoucího koleje.

Vtom se bolestivý výkřik ozval přímo z blízkého křoví, odkud vzápětí vyběhl mladík se zkravenou tváří a chytil Kryštofa za ruku: „Pomoc, zachraňte mě! Je to blázen, chce mě snad zabít!!“

„Co?? Kdo?“ vystřízlivěl závratnou rychlostí Tony.

„Zatáhl mě do keřů a chtěl peníze...“ soukal ze sebe zbitý nešťastník, když ze křoví vyrazil další člověk a vrhl se na potlučeného nebožáka.

„To je ten kretén Michalski!“ vykřikl Martin zděšeně.

„Svině, naval prachy,“ sípal zuřivec a začal svoji oběť škrtit.

„Čas na čestnej boj přijde příště,“ zahučel Kryštof a nakopl útočnicka vší silou zezadu do rozkroku. Michalski se s výkřikem zhroutil a zůstal s bolestným křučením ležet na chladném asfaltu.

„Zdrháme!“ zavelel Tony a čtveřice prchala směrem ke vchodu do koleje...

Zatímco přepadený, z něhož se vyklubal student prvního ročníku univerzity, smýval krev z tváří, popisoval Kryštof Tonymu a Martinovi vysokoškolskou kariéru zuřivého útočnicka.

Manfred Michalski pocházel z česko-polského pohraničí a jeho zjevení na univerzitě bylo šokem pro přednášející i studenty. Akademický sbor byl konsternován Michalského německo-polským dialektem, v němž bylo značně obtížné nalézt alespoň ojedinělá česká slova. Student navíc evidentně pobral od přírody mnohem více fyzické než mentální

kondice a jméno Michalski napsané na termínu zkoušky bylo pro examinátory noční můrou.

Studenti pak záhy na vlastních tělesných schránkách poznali svérázné metody společenské konverzace, které Manfred zřejmě absorboval ve svém rodišti osídleném spíše horníky a hutníky než učiteli a inženýry. Základním diskusním prvkem byl úder do libovolné, pokud možno co nejbolestivější části těla a blok sedmého patra koleje se tak na dva semestry změnil v kasárna, v nichž šikana tvrdě vstoupila do života zděšených vysokoškoláků. Stejně jako při mazácké vojně zavírali oči důstojníci, odmítalo i vedení kolejí řešit veškeré stížnosti s odkazem na dospělost ubytovaných studentů a tyranovo vtíravě líbivé vystupování vůči zaměstnancům Správy kolejí zajišťovalo násilníkovi další beztravné terorizování fyzicky slabších kolegů.

O osudu akademického sadisty, ne neprávem přezdívaného Mad-Fred, tak rozhodly až dva faktory, na jejichž ovlivnění hrubá fyzická síla nepostačovala. Po mnoha katastrofických pokusech o vykonání zkoušek byl neúspěšný student vyloučen z univerzity a přišel tím i o možnost vstupu na vysokoškolské koleje. Druhým důležitým okamžikem v Mad-Fredově životě byla zarytá touha realizovat sadistické pudy na bývalých spolužácích, kteří si dovolili pokračovat ve studiu, a to především v přítmí parku před budovami kolejí. Několik úspěšných přepadení a oloupení procházejících podnapilých studentů dodalo agresivnímu maniakovi odvalu a jeho návštěvy v univerzitním městě nabíraly na četnosti. Pomyslná klec spadla v okamžiku, kdy jeden z přepadených oproti lupičovým předpokladům nezamířil s pláčem na kolej, nýbrž na nedalekou policejní stanici, jejíž osazenstvo zjistilo drobnou nesrovnalost: přepadený nebyl studentem, nýbrž o dva bloky dále bydlícím důchodcem...

Zatímco Kryštof vyprávěl, přepadený nešťastník odmítl nabízenou pomoc i svědectví na policii a odešel si léčit rány do svého pokoje.

„Boží mlýny sice melou blbě, ale přece,“ konstatoval o několik měsíců později se zadostiučiněním Kryštof, když k němu už po odchodu z vysoké školy dorazila zvěst o nepodmíněném trestu po neúspěšného studenta a lupiče.

Kapitola XXXVI

Cesty bývalých spolužáků se po ukončení studia ve většině případů definitivně rozešly.

Marek po roční učitelské anabázi propadl deziluzi a nastoupil jako okresní úředník v rodném městě.

Jiří se stal dealerem pomůcek pro tělesně postižené a osobou s nejvyššími příjmy z celé studijní skupiny.

Martin se pokusil o pedagogickou kariéru na gymnáziu, ale po prvním školním roce porovnal svůj plat s přáteli a vstoupil do státních služeb.

Magda zůstala vystudovanému oboru věrná a vyučuje na základní škole.

Mrazík pracuje v softwarové firmě a při každé příležitosti neopomene konstatovat, že svůj stávající plat by jako učitel pobíral asi po devadesátileté praxi.

Ronny si založil vlastní firmu zabývající se prodejem počítačů a veškerý zisk propíjí ve studentských barech ve společnosti současných posluchaček Univerzity.

Čestmír se vrátil do rodné obce, avšak jeho původní pedagogické nadšení nadobro zmizelo v šedi praxe.

Robin se věnuje vědecké práci ve výzkumném ústavu a na otázky, zda nechce zkusit vyučovat, odpovídá chápavým poklepáním na čelo.

Kocour se po nadlidském úsilí dobral průkazu neschopnosti vojenské služby a o něco později, po devíti letech od přijetí na vysokou školu, i akademického titulu. To mu však nijak nebrání nadále provozovat vlastní diskotéku a na školství pohlížet s ironickým úsměvem.

Miloš je zaměstnán ve firmě nabízející prezentace na Internetu a na změny nepomýšlí.

Trip nadále úspěšně kombinuje studium s kouřením marihuany, pročež jeho spolužáci nechápou svět ani důvody pro zvýšení vlastního studijního úsilí.

Tony vyučuje na soukromé střední škole a dlouhodobě váhá mezi jistotami zaměstnance a svobodou soukromého podnikatele, k čemuž si již několik let hýčká živnostenský list.

Kryštof ignoroval výzvy k vykonání závěrečných zkoušek a ukončil

tak vysokou školu jako absolvent bez akademického titulu. V současné době se žíví počítačovou grafikou a myšlenky na učitelskou kariéru nebo dokončení studií nekompromisně odmítá.

Byznys pracuje v oboru bankovního softwaru a dochází pilně na každou oznámenou pařbu.

O dalších bývalých studentech nejsou žádné dostupné zprávy.

Po očekávaném Tonyho odchodu z učitelské praxe tak může být Univerzita právem hrda: Díky intenzivnímu studiu všech „základních a bezpodmínečně nutných“ znalostí a rovněž díky podmínkám panujícím v praxi zůstane téměř desetina absolventů věrna povolání, ke kterému dobrovolně podstoupili dlouholeté studium.

Kryštof na tento stav při výročních srazích obvykle odpovídá větami: „Když jsem kdysi řekl, že jsme univerzita blbů, měl jsem nepochybně pravdu. Jenže teď s odstupem času si už zdaleka nejsem jist, na které straně katedry ti blbci stáli.“

